

Айкі

Анатолій Мицкан

Анатолій Мицкан "Айкі"

Літаючі острови

Колись давно хтось придумав гарну казку. Точніше хтось додумався придумати цілий гарний світ. Він може видатись чудернацьким, але насправді він гарний.

Все, що в цьому гарному світі є, так це безмежне рожево-блакитне небо. Куди оком не кинь – воно усюди. Неймовірно приємного відтінку, якого ніхто ніколи і уявити собі не міг. Сховане десь у найсміливішій уяві, чарує око того, хто своє серце відкрив настільки, щоб його побачити. І лине спраглий погляд у безмежність краси.

Але ж там, у тому гарному світі, хтось має жити. Для цього там придумано літаючі острови. Так. Саме літаючі острови. Дивно? І мені дивно, але так воно є. Невеликі і всі різні літають собі у безмежному небі. І живуть на тих островах всілякі чудернацькі створіння. Живуть на своїх маленьких островах, а іноді і мандрують до інших островів. Іноді просто падають з одного острова на другий, бо острови літають один попри одного, один над одним, один під одним ... одним словом, літають так, як їм заманеться. І всім це подобається.

Уявіть собі: ви сидите на одному з островів і дивитесь на прекрасне рожево-блакитне небо, а тут, раптом, попри ваш острів пролітає ще один острів, і ви бачите, як на ньому ціла купа всіляких дивних створінь весело махає вам руками і щось кричить. Тоді ви і самі підскакуєте і починаєте вітати їх. І навколо вас багато друзів і всі раді зустрічі з іншоостров'янами. І так частенько. А іноді досить довго ніякий острів не пролетить. І ви сидите, на краю свого острова, дивитись у безмежність рожево-блакитного неба, що розкинулось перед вами, над вами, під вами і стає якось трохи сумно. Падає сухий листочок, десь з якогось далекого острова, що пролітає високо-високо вгорі. Ви дивитесь туди, де він пролетів і бачите його: далеко-далеко. Видно лише маленьку цятку. Там, на тому далекому острові, певно, осінь. І ви ловите сухий листочок, тримаєте його на руці і думаєте про далекий острів. А тоді встаєте і відпускаєте листочок: нехай летить собі у своїх справах. Ось так.

Ніхто точно не може сказати, звідки взявся той чи інший острів. Звідки походять назви островів. Звідки взагалі взялися ті, хто на островах живуть. А їм і так добре, всім таким різним і чудернацьким.

А ось і острів летить. Він якось так непомітно підкрався, поки ми тут з вами розмовляли. Ось який: великий. Та ж це острів Нумпі-ду! І живуть на ньому добрі-предобрі утаки. Ось він вже зовсім близько. На острові Нумпі-ду саме зараз ранок. Всі ще тільки прокидаються. Починається новий день. І, якщо я не помиляюсь, це особливий день на острові. День Великих Утаків. Ну, далі ви самі все побачите. Я залишаю вас на острові Нумпі-ду, де саме зараз готується щось цікавеньке. А сам собі полечу далі. Може де і впаде з якогось острова вгорі сухий листочок, і я буду точно

знати, що десь наступила осінь. До зустрічі.

1. Так усе почалось

— Ти справді нічого не забув? — нервово питала величезна товста жінка переляканого маленького чоловічка. Той зніяковіло відповідав, ніби ще раз обдумуючи її запитання:

— Та ні, не забув.

Ранок видався погожий, і двійко чудернацьких створінь поспіхом кудись бігли, тільки їхні тіні ковзали яскраво освітленою сонцем землею, перескакуючи на огорожі, кущі, стовбури дерев.

— Айкі, мабуть, вже прокинувся. Ой горе, ой біда, не встигнемо. — хвилювалася жінка. "Не встигнемо" — повторював чоловічок і намагався не відставати від неї, весь час поглядаючи на сонце, яке невблаганно піднімалося вище і вище.

— Ось він, будиночок Айкі. — тремтячим голосом промовила жінка і притулила до пишних грудей пакунок, що його несла з собою.

— Здається, він ще спить. — прошепотів чоловічок і вони обидвоє крадькома посунули до великого жовтого і цілком круглого, як жінка, будиночка. Круглі двері і справді були зачинені. Однак крізь прочинене кругле віконце туди-сюди літали метелики, лякаючи велику зелену муху, що намагалася всістися на підвіконні. Все було напрочуд спокійно. — Айкі спить. — вдоволено промугикав чоловічок і раптом підскочив, бо жінка голосно гикнула і завмерла на місці.

Під зачиненими круглими дверима щось лежало і мирно сопіло. Воно спало і не відало, що на нього дивляться аж чотири пари вкрай здивованих очей.

— Хто то? — перелякано спитала жінка, показуючи пальцем на маленьке худюче волохате створіння, що клубком згорнулося під дверима Айкі.

— А дідько його знає. — промимрив чоловічок.

— То підійди поближче і спитай. — жінка штовхнула чоловічка, а він втупився всіма своїми чотирма очима в невідоме створіння і боявся зробити бодай крок.

Воно лежало під самісінькими дверима. Очі його були заплющені, але довгі вуха чомусь стирчали якось по-чудернацьки: праве вперлось у круглі двері, а ліве цілило кудись у небо. Що то було таке — чоловічок не знав і гадки не мав.

Раптом пакунок, що його несла жінка, впав. Невідоме створіння порухало носом, підняло вгору праве вухо, потім різко скочило на всі чотири ноги, витріщилося на чоловічка, що здивовано і перелякано дивився на нього чотирма широко вилупленими очима, надулося так, що саме стало круглим, ніби м'яч, і завмерло.

— А... — хотів було щось сказати чоловічок, але створіння відповіло швидше, ніж він встиг що-небудь придумати: "Бу".

Чоловічок кинув оком на жінку, що стояла позаду нього, міцно тримаючи в руках пакунка, і перепитав:

— Шо?

— Бу. — сказало створіння і продовжувало тиснутися до круглих дверей, позиркуючи на непроханих гостей.

"Воно якесь неправильне" — подумав чоловічок. Зелені очі двома яскравими цятками світилися на фоні яскраво жовтої волохатої шуби, а довжелезні вуха рогаткою стирчали в різні боки. Саме воно то надувалося і ставало зовсім круглим, то здувалося і було довгим та худючим. Одним словом геть якесь неправильне.

"Вони якісь геть неправильні" — подумало собі перелякане створіння. — "Величезна жінка з якимось чудернацьким пакунком у руках, маленький чоловічок без пакунка... та це все ще дурниці. Головне і найбільш неправильне у них обидвох те, що вони... дво-голові!" — створіння знову букнуло і надулося, мов м'яч.

Для двоголового чоловічка все це виявилось справжньою проблемою. Треба було щось робити, але було страшно. А так, щоб не страшно — він нічого не міг придумати.

"Для чого їм аж по дві голови?" — думало створіння. "Та ще й такі неправильні — абсолютно круглі, з абсолютно круглими пишними кучмами на кожній голові".

— Що з ним робити, Мамуна? — несміло перепитав чоловічок.

"Одна голова питає, а друга що — для мебелі?" — подумало створіння.

— Не знаю, Мумік. Ти — мужчина. Ти і вирішуй. — відповіла одна з голів жінки, а друга голосно сморкнула носом.

"І чого б це їм зі мною щось робити?" — подумало створіння.

Чоловічок зробив несмілий крок уперед.

— Кис, кис, кис. — підлизувалась одна з його голів.

"Ого! Я — кис?" — подумки надулося створіння.

— До нього не доходить. — сказала жінка.

— Мабуть тупеньке. — мовив чоловік.

"Ну нічого собі" — подумало створіння. — "Тупеньке. Ха!"

В цей час у круглому будиночку хтось заворушився, голосно пчихнув, а невідоме створіння відсахнулось від дверей і ще більше надулось.

— Ой! — скрикнули обидві голови жінки. — То Айкі. Давай швидше, Мумік.

— Швидше, швидше. — пробурмотів чоловічок. — А якщо воно кусається!

— Досить!!! — не витримало створіння і щосили зарепетувало, аж задні ноги вище голови піднялись.

Але саме в цю мить, коли волохате чудо взялося репетувати, Айкі, як завжди, з розмаху відчинив круглі двері, які й прихлопнули невідоме створіння до круглої стіни круглого будиночка. Став собі на порозі, смачно потягнувся, солодко мружачись від яскравого сонця і ще раз пчихнув. Тоді глянув на світ Божий всіма своїми чотирма очима і два роти розпливлися в широких усмішках:

— Мамо, тату... — глибоким і вдоволеним басом прогуділи по черзі обидві голови, а бідне волохате створіння повільно відлипло від стіни за дверима, що з тихеньким рипінням починали зачинятися, і кволо сповзло на землю.

Айкі був ще більшим від мами Мамуни, мабуть у два рази, а то і більше. Він узагалі був найбільшим утаком на весь острів. Всі його за це любили. Він це знав і був задоволений життям.

"Досить" — подумало створіння і розплющило свої зелені очі. Світ довкола йшов обе-

ртом, але ці оберти його ходу сповільнювалися і створіння починало пригадувати, що з ним і де воно. Нарешті наслідки зіткнення з дверима минулися і створіння підвелось на задні ноги.

— Синку, любий. — мовила одна з голів мами Мамуни і вона рушила до Айкі, забувши про невідоме створіння, що саме підвелось з землі.

— Мамо! — загуділи обидві голови Айкі, він розкинув руки, зачепив круглі двері і вони знову стукнули невдачу, що все ще залишався між ними і стінкою, та цього разу не так сильно. Створіння встигло вхопитися зубами за двері, а потім щосили відштовхнуло їх від себе задніми ногами і здивована мама Мамуна лише побачила п'ятки свого Айкі, що брикнули перед її носом. Двері гучно зачинились, а в круглій хатині було чути важке падіння великого Айкі, який щось там усередині перевернув і потрощив.

Ще з хвильку щось переверталось в хатині, і обидві голови мами Мамуни втягнулися у плечі. А коли стихло все в хатині, прямо перед її носом щосили зарепетуvalo маленьке волохате створіння, задні ноги якого знову підскочили вище передніх:

— Досить!!!

Пакунок знову впав, впало і створіння, швидко скочило на задні ноги, але, почувши гучний бас Айкі з хатини, сховалося за татом Муміком, вчепившись у його штани, мало не стягуючи їх. Айкі тим часом ще гучніше гепнув дверима, аж ті злетіли з завіс і впали десь збоку. Обидві голови розізлилися, в однієї, до того ж, був великий синій ніс.

— Хто то був? — прогріміла голова з великим синім носом. А друга голова тим часом помітила створіння, що ховалося за Муміком. І Айкі спішно рушив до свого кривдника.

"Кепські справи" — подумало створіння і швидко підбігло до Айкі.

— Це... ну... так... я не планував такого. Так само сталося. — почало було виправдовуватися створіння. Айкі тим часом підняв його однією рукою і підніс до голови з великим синім носом. Іншій голові, здавалося, взагалі ніякого діла до створіння не було. Великий синій ніс шморгнув, покрутився перед маленьким чорним носом волохатого створіння і мирно повис над соковитими оранжевими губами Айкі.

— Бу. — сказало створіння і надулося.

— Ти чого це? — спитав Айкі.

— Бу. — відповіло створіння.

Айкі підозріло глянув на волохате чудо, перевів погляд голови з великим синім носом на маму Мамуну. Та нічого не сказала, тільки розвела руками, з яких знову випав пакунок. Мамуна поспіхом нахилилася, підняла пакунок і подивилась на Муміка. Той зніяковіло стояв осторонь.

В цей час друга голова Айкі почала розглядати створіння. Потім спитала:

— Тебе як зовуть?

— Бу. — відповіло створіння.

— Як? — перепитала голова з великим синім носом.

Цього разу створіння промовчало і продовжувало переводити погляд з однієї голови Айкі на другу, при цьому кліпаючи тільки одним оком. "І для чого їм по дві голови?"

— думало створіння, ніяк не розуміючи, для чого їм справді по дві голови.

— Синку. — почала було знову мама Мамуна, та тільки вона сказала це, як на всю околицю гучно прозвучало: "Аааааааайкааааааааа!!!"

Створіння поспіхом оглянулось і побачило великого, волохатого і також круглого чудіка, який щодуху мчав до Айкі, розмахуючи лопатою. Його великий рожевий зморщений ніс теліпався із сторони в сторону, а великі різнокольорові очі перекочувалися в різні боки. Навіть, коли він спинився, очі все одно продовжували ніби плавати, а ніс нарешті спокійно повис над до безміри розтягненим ротом, що аж світився від усмішки.

— Айка! Я вітай-ка ти! — урочисто промовив гість і скочив до Айкі на руки. Той випустив з рук волохате створіння і зловив свого гостя.

— Привіт, Чамба. — здавалося Айкі також зрадів цій зустрічі.

— Ну? — мугикнув Чамба.

— Шо, ну? — не зрозумів Айкі.

— Ну, в тебе вже є? — наполягав Чамба.

— Шо є? — не міг зрозуміти Айкі.

— Ще нема, Чамбо. А тепер злізай з Айкі. — мовила мама Мамуна і підійшла до свого величезного сина.

Чамба слухняно зіскочив з рук Айкі, мало не наступивши при цьому на маленьке волохате створіння, що все ще не могло второпати, де воно і що з ним діється.

Мама Мамуна нарешті витягла з-за пазухи пакунок, що вічно падав, подивилася на нього очима однієї із своїх голів. Інша голова тим часом думала, що би такого мудрого сказати. Нарешті придумала:

— Синку. Сьогодні в тебе особливий день.

— Ага. — відізвався синок.

Мама Мамуна схопила за руку свого чоловіка і притягнула його поближче. Чамба почав захоплено розглядати маленьке волохате створіння, що то надувалося, то здувалося, глипаючи на всіх утаків по черзі.

— Сьогодні, синку, ти виріс.

— Кудя? — перелякано спитав Айкі.

— Ти просто виріс, як виростає кожен нормальний утак.

— Ти, синку, великий вже. — уточнив тато Мумік.

Айкі зніяковіло повів плечима. Чамба вже почав переводити погляд з невідомого створіння, що надулося в нього під ногами і уважно слухало маму Мамуну, на Айкі, чекаючи тієї миті, коли хто-небудь скаже найголовніше. Волохате створіння намагалось не дивитися на Чамбу, хоча в нього, як у всіх нормальних створінь була всього одна нормальна голова. Та тільки в цієї голови були ненормальні очі. Вони чомусь плавали і перекочувались. Маленькому волохатому створінню було незручно бачити такі очі.

Айкі знову здивовано знизив плечима:

— Я ж і так великий.

— Ні, синку. — продовжувала мама Мамуна. — Ти став сьогодні дорослим...

— А дорослий утаку причитається... — втрутився Чамба.

— Чекай, я сама все скажу. — образилась мама Мамуна. Тоді вона знову глянула однією головою на пакунок, а другою сказала: — Це по праву належить тобі. — і простягнула синові пакунок.

— Ой. Це мені? — зрадів Айкі.

— Тобі, тобі. Давай-ка розгортай-ка. — не вгамовувався Чамба, розмахуючи лопатою.

Айкі обережно розгорнув пакунок і з нього випав килимок, що одразу завис у повітрі. Чамба аж підскочив від радості: — Ти знати, шьо то є? Ти знати, шьо то є?

— Ні. — чесно признався Айкі.

— Як і кожен дорослий утак, ти маєш свого власного килимка-літунця. — сказав тато Мумік.

— Яй! Круто. — вигукнув Айкі, не знаючи, з якої сторони підійти до свого власного килимка-літунця. Той висів у повітрі, злегка погойдуючись, такий красивий, з такими гарними візерунками. А головне — на ньому можна літати. Тепер Айкі зможе полетіти на інші острови. Далекі літаючі острови, про які він тільки чув із оповідей старших утаків та іноді бачив, як вони пролітали повз Нумпі-ду. Тепер він сам туди полетить і все на власні очі побачить.

— Тю. Невже я дочекайся цього! — радісно вигукнув Чамба, вхопив маленьке волохате створіння, смачно поцілував його, аж той перелякався і надувся. — Ти хто є? — викрикнув Чамба, якому чомусь сподобалось цілувати малюка, і він знову його поцілував.

— Бу. — відповіло створіння, намагаючись сховатися від поцілунків рожевоносого Чамби.

— Бу? Чудацьке ім'я. — промимрив Чамба. Він ще хвильку витріщувався на малюка, що назвав себе "Бу". Очі його звично переливалися всіма кольорами райдуги. Вони чомусь зовсім не кліпали. Зелений чуб злегка розвівався вітерцем, що зненацька налетів і освіжив пориви Чамби. — Нью-нью. Бу. Добре. Будеш Бу. Я Чамба.

— Бу. — сказав Бу і вже вкотре надувся, ставши абсолютно круглим. Такого круглого Бу було незручно тримати на руках, а тому він впав. Чамба згори ще подивився на нього, знизив плечима і засунув свою лопату за оранжевий пояс.

Це було справді так. Цей день наступив. Айкі став дорослим. Він довго його чекав — цього дня. Так довго, що аж не помітив, як він наступив.

Чамба, відколи впав згори і десь пронюхав про таке діло, як цей день, якого утаки називають Днем Великих Утаків, завжди вираховував, скільки залишилось чекати на цей день для Айкі. Як виявилось, не так вже й довго.

— Урааааа!!! — вигукнули обидві голови Айкі.

— Ураааааа!!! — підхопив Чамба і вони обидвоє почали гасати навколо килимка-літунця.

Бу тепер боявся тільки одного: щоб на нього не наступв хтось із цих неправильних велетнів. Щоб цього не трапилось, він заліз під килимок, який погойдувався тепер вже в нього над головою.

Айкі не міг нарадітися. Мама Мамуна з татом Муміком щасливими вісьмома очима

на двох сліdkували за його радістю, а заодно раділи і за Чамбу, який, здавалося, був щасливішим від усіх на світі, і, весело розмахуючи лопатою, ганяв услід за Айкі.

— На ньому й справді можна літати? — спитала одна з голів Айкі, а друга важко віддихувалася після веселого бігу довкола килимка.

— Можна, можна. Ти не питай-ка, а стрибай-ка на він. — прокричав Чамба, спинившись позаду Айкі і спершись на свою лопату.

Айкі відійшов трохи, розігнався і скочив на свого власного килимка-літунця. Бідолаха Бу зіщулювався і зник під величезним Айкі, який, разом з килимком гепнувся на нього.

— Не літай-ка! — проскиглив Чамба, аж очі його на мить спинилися.

— Не літає. — здивувався Айкі і зліз з килимка, а той раптом шугонув угору.

— Диви, Бу літай-ка! — вигукнув Чамба, показуючи пальцем на розпластаного під килимком Бу, що злетів високо угору.

Килимок спинився і потроху почав знижуватись. Тато Мумік чухав свої потилиці, мама Мамуна невдоволено дивилася на свого чоловіка, Чамба зовсім знітився, лише Айкі, здивовано роззявивши обидва роти, чекав, поки килимок з приплюснутим до нього низу Бу не опуститься нижче.

— Доведеться перешити килимок. — сказав тато Мумік. — цей для тебе замалий буде.

Айкі глянув на батька і розуміюче покивав головами. Килимок в цей час опустився достатньо низько, Айкі впіймав його і спробував віддерти від нього Бу. Нарешті йому це вдалось. Маленьке волохате створіння безпомічно повисло у нього на руці, не подаючи ознак життя, і Айкі справді стало його шкода. Він другою рукою погладив Бу по голові, вдивився в його заплющені очі. Аж от одне з них розплющилось і витріщилось на Айкі. Потім ледве зарухались губи і Бу, здавалось, щось прошепотів. Айкі прихилив до нього обидві голови і вловив ледве чутне "Досить".

2. Бу

Було якось напрочуд тихо. Тихо і темно. І так млосно. Ще ніколи досі не було такого відчуття. Якось все неправильно.

Було враження, ніби його хтось тримав на руках. Раптом стало холодно і мокро. Потім якісь звуки пробилися невідомо звідки. А далі ще холодніше. І тут він раптом зрозумів, що його поливають водою. Однак не було сил бодай одним оком глянути, що ж то навколо робиться. І він нічого не робив. Але тут хтось акуратно привідкрив одне з його зелених очей і він побачив... "Бу!" — вирвалось у нього і він підскочив на руках у Айкі.

— Живий. — вдоволено промугикала одна з голів величезного утака.

— Живий! — зарепетував Чамба, вихопив Бу з рук Айкі і почав цілувати його своїми соковитими фіолетовими губами.

— Бу. — вирвалось у Бу і він спробував втекти від Чамби, але нічого з цього не вийшло.

Сонце вже було значно вище.

Айкі стояв задоволений і усміхнений. З Бу і справді все було нормально. Тепер веселий Чамба все не міг націлувати його. І звідки у цього носатого така дивна звичка: цілу-

вати малюків?

— Досить!!! — не витримав Бу мокрих поцілунків і надувся так, що вислизнув з рук Чамби. — І не лийте на мене води, не люблю я воду. — проскиглив Бу і обтрусився.

— А я люблю воду. Особливо холодну і свіжу. — пробурмотів Айкі. Він присів, зачерпнув рукою трохи води з потічка, над яким усі троє стояли, змочив нею все ще синього від удару дверима носа і задоволено примружив усі чотири очі. Потім піднявся на ноги і стрибнув у воду. Маленький потічок, помітивши великого Айкі, що намірився у ньому покупатися, враз розширився і Айкі м'яко булькнув. Потім так же м'яко вплив і помаленько, очевидно розтягуючи задоволення, погріб уздовж маленького вузького потічка, який розширювався там, де він плив.

Бу витарашився на те, що робив потічок. Чамба помітив здивування малюка і сказав:

— Ти не дивуйся. Тут-ка всьо якось не так. Я вже звикай-ка до цей чудацький острів.

Бу глянув на Чамбу, але тут же відвернувся: в носатого очі все так же незрозуміло крутилися.

— А я краще в гарячий вода поталяпай-ка. — сказав Чамба, кинув кудись лопату і скочив услід за Айкі. Бу ще більше здивувався. Чамба ж хотів у гарячій воді таляпатись, а стрибнув у холодний потічок. Але холодний потічок враз запарував там, де в ньому таляпався Чамба. Там він і справді був гарячим.

— Як добре. Як добре. — мугикав Чамба. — ще би трішки гарячий душ... — Бу і зовсім оторопів, коли після цих слів підлетіла маленька рожева хмаринка до Чамби і почала рясно поливати його гарячою водою. Бу навіть підсунув лапу під струмені, щоб спробувати: вода і справді була такою, як хотів Чамба. Чудасія.

— Ей, тут-ка всьо так, як ти сам-ка того хотіти. — прокричав Чамба. — Я хотіти гарячий вода — вона гарячий, Айка хотіти холодний — вона холодний. Ти кажеш, ти не любиш вода, так стрибай-ка сюда і тут-ка не буде вода.

Бу недовірливо глянув на Чамбу.

— Чуєш, шьо кажу. Всьо бути так, яка ти захотіти. Скажи: там-ка, де я стрибай-ка, не бути вода — і вона там-ка нема. Давай-ка, не боїсь.

Бу повівся. Він підійшов до потічка, глянув на нього, пошепки сказав "Там, де я стрибну, не буде води" і тільки наважився стрибнути, як почув крик Чамби:

— Ей-ка. Ти голосно сказати, тоді справдя полукитись.

— Голосно, голосно. — пробурмотів Бу, а тоді прокричав. — Там, де я стрибну, не буде води! — прокричав так голосно, що аж все навкруг затихло: перестав дзюрчати потічок, здивовано витріщився на нього Чамба, обернулися обидві голови Айкі, стих вітерець... і тільки було чути, як плюхнувся у воду Бу.

— Мабуть-ка не треба так голосно. — мугикнув Чамба, витягуючи з води мокрого і злого Бу. — І чого б це воно не полукитись? Може ти не зовсім захотіти? Або не захотіти зовсім?

Цього разу Бу мовчав. Обтрусившись, він вирішив сісти і нічого не говорити. Він на-

певно образився, бо надувся так, як ніколи досі, і довго не здувався. Чамба також мовчав, бо не знав, що говорити. Він відчував провину за те, що підставив малюка. Тільки Айкі продовжував задоволено хлюпатись у воді, аж поки і йому це не набридло і він не виліз на беріг.

Бу і Чамба сиділи один біля одного і мовчали. Айкі підійшов до них, своєю величезною тінню заступив їм обидвом сонце і видивився однією головою на Бу, другою — на Чамбу.

— Відійди, ти мені сонце заступаєш! — одночасно прокричали Бу і Чамба, потім здивовано переглянулися і знову замовкли, відвернувшись один від одного. Обидві голови Айкі також переглянулися і він підійшов до Чамби.

— Покупайся ще трохи. — прошепотів Айкі на вухо Чамбі. Той встав і стрибнув у воду. Айкі всівся біля Бу, але здригнувся від крику Чамби: "Ай-ка, холодно! Я забути захотіти гарячий вода... Уууу... тепер-ка добре". Айкі похитав обидвома головами, а Бу підскочив, розреготався і здувся.

— Сядь камінчиком і послухай, що я тобі скажу, мій любий Бу. — почав було Айкі.

— Я не Бу. — огризнувся Бу і подивився прямо в очі Айкі, однак, не второпавши, в які з чотирьох очей дивитися, відвернувся. — Я Гільдіус Макай о'Мутака Нгобі.

Айкі здивувався, але зумів не засміятися:

— То тебе, мій любий Бу, так зовуть?

Бу повільно повернув до нього голову, починаючи надуватися.

Айкі поспіхом усміхнувся на всю ширину своїх ротів і Бу здувся.

— Мене, напевно, тепер усі будуть називати Бу. — сумно мовив малий.

— Тобі хіба так не подобається? — спитав Айкі.

— Терпимо. — відповів Бу.

Айкі покрутив у руках якусь травинку і знову спитав:

— А ти то звідки тут взявся?

Бу трохи подумав, і відповів:

— Я з острова Бу...

— Ха! От я й кажу, що Бу. — вигукнув Айкі.

— Просто всі чуки, тобто, такі, як я, коли треба і не треба, кажуть "бу". І острів наш називається Бутамбія. А тут я випадково. В нас на острові ніколи не буває води. Але вчора, я не знаю звідки, над островом почала літати нагла хмарина і поливати чуків. Ми всі кинулись втікати, хто куди, а я, дурний, так перелякався, що побіг аж на край острова і звалився з нього. Сюди, на ваш острів я впав сьогодні уночі, а зранку мене розбудили твої мама і тато.

— Круто. — признав Айкі і покликав Чамбу.

Той вискочив з води і підбіг до утака.

— Чамбіно, ти чув історію Бу?

— Історію Гільдіуса Макая о'Мутаки Нгоби. — поправив його Бу.

— Шьо?! — здивувався Чамба. — Гільдіус Какай є'Куяка Дгорі?

Айкі подивився на Чамбу і сказав:

— Краще не повторюй. — тоді звернувся до Бу. — От бачиш, тобі і справді краще бути просто Бу, мій любий чук.

Чамба, перевів погляд з Айкі на Бу, хіхикнув і сказав:

— Чук Бу, в мене добрий вух, я всьо чуй і тобі кажай, шьо я такий же лапух, як і ти.

Бу видивився на Чамбу.

— Така, така. Лапух, як і ти. Бачиш моя лопата? — Чамба подивився на свої руки, побачив, що там немає лопати, голосно скрикнув і кинувся її шукати, так і не договоривши, що хотів сказати. За нього договорив Айкі:

— В це важко повірити, але лапух він рідкісний. Знаєш, для чого йому лопата? Він собі вбив у голову дурну думку: знайти скарб. От він і бродив своїм островом, шукаючи, де б це почати копати. Аж от знайшов і почав розкопки. Копав, копав, аж весь свій літаючий острів згори донизу перекопав і випав через дірку, яку сам же й зробив у своєму острові. Випав і сюди гепнувся. От так і живе тут вже другий рік. Все мріяв про той день, коли я виросту і мені подарують килимок-літунець, щоб я його на острів скарбів відвіз.

— Острів скарбів? — перепитав Бу.

— Так. Він шось таке говорив. Я не знаю, чи є такий острів. Але, може, і є. Він у це вірить. Ну і нехай...

— Є лопата! — вигукнув Чамба. — О. Чуй мене. Я копати там-ка у себе. Шукати скарба. Копати, копати, аж геп, а там-ка дірка...

— Він усе знає. — перебив його Айкі.

— Усьо-усьо? — перепитав Чамба.

— Ага. — мовив Айкі і підвівся. — Піду я, гляну, як там мого килимка перешивають. Ніхто нічого не сказав, тільки Бу пішов услід за Айкі.

— Усьо-усьо? — ще раз перепитав Чамба. Ніхто вже його не слухав. Тоді він перекинув лопату через плече і поплентався за всіма.

3. Напередодні

— Кажуть, квітучий пагорб дуже красивий. — мрійливо говорила одна з голів Айкі. Друга мовчазно погоджувалася. Бу нічого не говорив, тільки дивився вгору, на Айкі, мов м'ячик, підскакуючи, замість того, щоб нормально йти. — А побачити його можна тільки з килимка-літунця, бо не гоже топтати гарні квіти, шо ростуть на квітучому пагорбі.

— І сьогодні ти їх побачиш? — спитав Бу.

Айкі спинився. Якусь мить подумав, тоді мрійливо подивився обидвома головами в небо і сказав:

— Сьогодні... — договорити він не встиг, бо йому в спину вперся носом Чамба.

— Ой! — вигукнув рожевоносий і відскочив від Айкі, який здивовано оглянувся. — Ой! Я задуматись і не бачити.

Бу з Айкі переглянулись і пішли далі.

— Сьогодні буде свято. А завтра треба буде ще повчитись літати. Ти ж на собі відчув мій перший політ. — мовив Айкі і усміхнувся.

Почувши про перший політ Айкі, Бу зіщулився, а потім надувся. — Тобі й справді краще повчитись літати. — сказав Бу і подивився знизу на Айкі.

— Отож. А на квітучий пагорб післязавтра полетимо.

— Ти візьмеш мене з собою?

— Ну... ти знаєш... — задумався Айкі, а потім сказав: — Як будеш сидіти камінчиком, то візьму.

— А мене? — зарепетував позаду Чамба.

— Гм. Про тебе я ще подумаю. — серйозно мовив Айкі.

— Точно? — перепитав Чамба.

— Точно.

-Точно-точно?

-Точно-точно.

-Точно-точно-точно?

Айкі зупинився, подивився на свого носатого друга і сказав:

— Чамба, йди викопай яму.

Як це не дивно, але Чамба і справді побіг копати яму.

— Я ж казав — лапух. — мовив Айкі і зітхнув.

Отак вони і йшли: Айкі з Бу попереду, Чамба з лопатою позаду. Яму він викопав швидко і тепер плентався за всіма, ламаючи голову над тим, для чого він її взагалі копав.

— Дивись, Бу. Ото долина утаків. Там шось таке, як ото ніби місто наше. То тільки я схотів жити в лісі. — велично сказав Айкі, коли нарешті закінчились дерева і всі трое вийшли на галявину, за якою, десь трохи вниз, розкинулось місто.

Бу заворожено дивився на місто, навіть очі не кліпали. Всі хатини там також були круглі. Саме місто було кругле. Його вулицями туди-сюди снували круглі утаки. І круглий Айкі задоволено дивився на реакцію Бу.

— Ото там-ка тіпа місто є. То лиш Айка до лісу втік. — урочисто промовив Чамба, наздогнавши всіх.

— Він вже все знає. — по складах незадоволено вимовив Айкі.

— Усьо-усьо? — перепитав Чамба.

— Усьо-усьо. — перекинув його Айкі.

— А там всі такі, як ти? — спитав Бу, дивлячись на місто утаків.

Айкі чомусь задумався, ніби не знаючи, що сказати, і нарешті мовив:

— Ну, майже.

— Як це, майже? — здивувався Бу.

— Ну, от так: майже.

Тут в розмову втрутився Чамба:

— Айка просто велика утака. Там-ка така велика нема.

Бу зміряв Айкі поглядом згори донизу, потім знизу догори і стверджувально похитав головою. Мабуть він повірив у те, що таких великих утаків, як Айкі, немає на цілому острові. Мабуть саме тому і свято в його честь готувалося велике.

— Шухеєєєєєєр! — раптом заверещало десь вгорі. Всі троє задерли голови і миттю стрибнули хто куди. Заледве вони встигли відскочити, як з неба гепнулось щось важке, здійнявши купу пилу. Айкі витріщився всіма чотирма очима на те, що впало з неба. Чамба широко розкрив рота і випустив з рук лопату, яка секунду повисіла на його плечі, а тоді впала йому за спину, де саме сховався Бу. Малюк не встиг втекти від лопати і вона бемкнула йому по голові. Чамба повернув голову, а Бу сидів і дивився на нього злющими очима.

— Ти ба. — сказав Чамба і знову обернувся до впавшого з неба суб'єкта. Бу образився і надувся.

Пил поволі розвіявся і всі побачили переляканого утака, який сидів на землі і чухав потилицю однієї з голів.

— Ти хто є? — спитав його Чамба.

Утак повернув до нього одну з переляканих голів і сказав:

— Бубух.

— А що то ти таке робиш? — спитав Айкі. В цю мить Бу нарешті здувся і почав слухати Бубуха.

— Я вже третій день вчуся літати. — відповів той.

— І чьо, не виходить? — здивувався Чамба.

— А ти не бачиш! — підколов його Бу.

Утак Бубух підвівся, оглянувся по сторонам, на хвилюк призадумався, і аж тепер Бу побачив, наскільки він менший від Айкі.

— Ти не то шукаєш? — спитав його Айкі, тицьнувши пальцем у килимок-літунець, що валявся біля ніг Чамби.

— Опа, а я він і не вздрів! — вигукнув Чамба і схопив килимка. Але Бубух раптом кинувся на Чамбу, вирвав килимка з його рук, швидко скочив на нього і шугонув кудись угору, а потім різко чухнув униз, далі знову вгору, і так зник з очей.

— Він ще обов'язково гепнеться. — сказав Айкі, дивлячись туди, де зник Бубух.

— Базавлюк! — ображено крикнув Чамба навздогін літаючому утакові і підвівся на ноги.

— Ото от воно як, мій любий Бу. — сказав Айкі.

— Як? — спитав Бу.

— Важко. — відповів Айкі.

— Що важко. — не зрозумів Бу.

— Мені важко! І дурному ясно. — підколов його Чамба.

— Літати важко. — сказав Айкі, не почувши слів Чамби.

Чамба не зрозумів, але чомусь хіхикнув.

— Ну шо, хлопці. — перемінив тему Айкі, широко розкривши обидва роти. Бу тепер дивився на нього знизу, задерши догори свої довгі вуха, аж поки одне з них не впало йому на носа. Чамба витріщився своїми мигаючими очима на Айкі, тримаючи на плечі лопату, потім зніяковіло зняв її з плеча і спробував спертися на неї, та, мало не впавши, поклав її знову на плече. — То йдемо, чи як?

— Ну, я не знаю. — пробурмотів Бу, але Айкі підхопив його однією рукою і побіг до міста. Чамба, довго не думаючи, кинувся за ними.

Місто було чудернацьким. Бу такого ще не бачив. Між круглими жовтими будиночками петляли гарно вимощені оранжевою плиточкою доріжки, обабіч яких зеленіли пишні кущі, абсолютно не відомі Бу. Всі круглі вікна були відчинені і рожеві фіранки тріпотіли на вітрі. Тут було особливо тепло і затишно.

Іноді їм зустрічались круглі утаки, які відразу ж спинялись і ввічливо кланялись їм. Ці уклони дивували Бу, бо на його острові ніхто ніколи нікого не вітав, у всякому разі таким способом. А тому він з подивом дивився на круглих утаків, які розкланювалися один перед одним і щиро посміхалися обидвома ротами. Чамба, певно, звик уже до цього, а тому і сам весело кланявся кожному зустрічному утакові.

— Айкі, а куди ми йдемо? — не витримав Бу.

— Ми йдемо до шевця, який шиє килимки-літунці. — захоплено відповів Айкі, кланяючись ще одному утакові. Бу глянув на цього утака і йому щось кольнуло у серці. Такий же круглий, як усі інші, з такою ж круглою кучмою на голові. Саме так, на голові, а не на головах. Це був перший утак, з тих, що їх бачив Бу, в якого не було другої голови. Куди він її подів, і чому ходить з однією головою? Утак нарешті перестав кланятись і пішов своєю дорогою. Однак він ще глянув на Бу, і малюк вловив якийсь дивний сум в його очах. Так, ніби вони щось хотіли сказати, але навіки були зачаровані сумним мовчанням. Двоє очей єдиної голови.

— Бу! Шуруй далі. Чьо став? — вигукнув Чамба і, підскакуючи, послідував за Айкі, який поважно прямував до одного з круглих будиночків.

Якусь мить Бу ще думав про дивного одноголового утака. Тоді обернувся. Хотів було подивитися йому услід, але той вже зник за поворотом.

— Бу! — закричав здалеку Чамба, і Бу побіг за всіма.

4. У шевця

Бу ще ніколи не доводилось бачити, як працюють шевці. Він увесь час заворожено дивився за голкою, яка неймовірно швидко вертілася у руках шевця. І, якби він не бачив результату праці, йому би здалося, що швець просто нічого не робить, а лише махає голкою.

Однак прямо на очах у Бу килимок, якого зранку подарували Айкі, ставав усе більшим і більшим. А візерунки на ньому немов розтягувались. Отакий килимок вже точно витримає цілого Айкі, та ще й Чамбу разом з ним.

— То, як я розумію, ви всі хлопці літати будете? — спитала голова шевця: та, яка не дивилася за голкою.

Чамба вдав, ніби не чує. Однією рукою він все ще тримав лопату, а другою почав колупатись у носі. Бу дивився на шевця і не знав, що відповісти.

— А дідько його знає. — відповів Айкі.

— То хіба не тобі килимка шито? — перепитав його швець.

Айкі задумався. Потім сказав:

— Та ніби мені, але, мабуть, треба буде дати покататися.

Почувши це, Чамба ожив.

— Йому? — спитав швець, показуючи на Бу. Бу здивувався і поспішив сховатись за Айкі. Чамба також здивувався, але ховатися не став.

Айкі подивився на Бу, потім на Чамбу і відповів:

— Їм обидвом.

Чамба засяяв.

— Ший так, щоб килимок усіх нас витримав. — остаточно вирішив Айкі.

Це всім сподобалось.

— А ви, хлопці, знаєте, куди летіти?

— Ні. — відповів Айкі за всіх.

Швець подивився двома головами на Айкі:

— Вам ще не дали карту неба?

— Ні. — признався Айкі, а Чамба захотів сказати щось з цього приводу, тільки Айкі затулив йому рота рукою.

— Вам її напевно сьогодні ввечері дадуть. — сказав швець і закінчив килимка. — Ось він який, хлопці.

Килимок усім сподобався. Взагалі-то він був точнісінько таким же як і досі, тільки набагато більшим.

— А можна... — почав було Айкі.

— Не можна. — відповів швець. — Так от, хлопці, летіти я вам раджу від квітучого пагорба. Воно і красиво там. Кращого місця на Нумпі-ду нема. Крім того, з тієї сторони літають багато островів. Справді багато. Яюсь я, коли тільки пошили мені мого килимка, полетів саме з тієї сторони. І вже через півдня надібав острова. Цікавий такий. Острів "Сніговичок". Там треба уважно, бо на ньому високі скелі, вкриті льодом і снігом. Це один з небагатьох островів, де ніхто не живе. Зовсім ніхто.

Айкі, Бу і Чамба переглянулись і знову витріщились на шевця.

— Цікаво? — спитав той.

— Ага. — прогуділи всі троє.

— І холодно там, дуже холодно. Віє пурга, січе по очах, мете снігом. Але красиво. Там часто хтось пролітає. Потім був острів закоханих. Я вам про нього розказувати не буду, краще самі подивитесь. Там ви дещо зрозумієте і чогось захочете.

— Чого це ми захочемо? — здивувався Айкі.

Швець подивився на нього: яюсь так дивно. Потім посміхнувся і продовжив:

— Далі був острів...

— А чому є утаки з однією головою? — раптом перебив шевця Бу. Всі видивились на нього, а він на всіх.

— Ти бачив таких? — спитав швець.

— Угу. — відповів Бу.

— Ніхто не знає. Я вам можу сказати лише те, що всі одноголові були на острові Ерс.

— Це де? — спитав Чамба.

— Це неблизький острів. Він дуже великий і сірий. Його ще здалеку видно по купі диму, що валить з нього. Сіро-червоно-чорний дим. Там страшно. Я підлітав до нього, але не наважився ступити на його землю.

— Чому? — спитав Бу.

— Коли будете там, самі побачите, чому. А ті, хто звідти повернулись, втратили голову.

— А хто там живе? — спитав Айкі.

— Люди. — відповів швець, і в цю мить хтось копнув його круглі двері.

5. Карта неба

— Ігі! То що така шара в тебе робит? — здивувався утак, який ввалився до хатини шевця і видивився на Айкі, Бу та Чамбу.

— То ж Айкі. — пояснив швець.

Утак подивився на Бу і розуміюче покивав головою. Чамба подивився на утака, потім на Айкі, а потім на шевця.

— То Айкі. — повторив швець.

Дивакуватий утак нарешті знайшов поглядом Айкі і посміхнувся на ширину обидвох своїх ротів.

Айкі сподобалось, що його нарешті побачили.

— Сідай, Плюх. — сказав швець і гість присів. — Ото, хлопці, і він був на острові людей.

— Він був? — здивувався Бу.

— Був і не втратив голову.

— Так це супер! — вигукнув Айкі.

Швець подивився на нього і похитав головами:

— Ні хлопці. Не супер. Він втратив обидві голови.

Бу, Айкі і Чамба не зрозуміли.

— На острові Ерс він знайшов якусь дивну воду. Там і навчився її варити. Тепер он, гляньте, що стирчить з його кишені.

Плюх гикнув і нарешті здалося, що він починає включатися в ситуацію. Він поправив пляшку, що стирчала з його кишені і втупився в Айкі.

— Ото він і п'є. Від того обидві голови і дурні, як пробка.

— Крута фігня. — признав Чамба.

— А то ти великий Айкі! — прокричав Плюх і скочив обнімати Айкі.

— Запізнення реакції рівно на тридцять сім з половиною секунд. — підмітив швець.

— Тормоз. — додав Бу.

— Хьто? — спитав Чамба.

— Ти. — відповів Бу.

Чамба не зрозумів і хіхикнув.

Плюх радісно обнімав Айкі, а той пручався і виривався. Нарешті йому це вдалося.

— Краще пізно, ніж ніколи. — прокряхтіла одна з голів Айкі, а друга, яка під час обнімань з Плюхом увесь час намагалася вберегти свого синього носа, що їй, до речі, не

вдалося, надулась і образилась.

— А він класно про карту неба розкажує. — сказав швець. — Хоча свою вже давно загубив.

— Карту неба. — заворожено вимовив Айкі.

— І про осьтрів скарба знати? — прокричав Чамба.

— Карта неба? — вигукнув Плюх, аж Чамба підскочив. — я знаю про карту неба. Там файно. Я там був.

Плюх замріяно подивився на Бу. Бу зніяковіло опустил очі.

— Карта неба. Безмежного рожево-голубого неба. Куди оком не шпурни — воно всюда. Фист приємного відтінку, якого ніхто ніколи і уявити собі не міг. Сховане дес у найсміливішій уяві, черує око того, хто своє серце відопре настільки, щоб його вздріти. Але там є, на тотій карті позначки. То острови всілякі. Вони літают. Видів такі? — Плюх подивився на Бу. Бу знову зніяковіло відступив. — Дивно? І мені дивно, але так воно є. Невеликі і всі різні літают собі у безмежнім небі. І живут на тотих островах всекі чудацькі створінне. Живут на своїх маленьких островах, а деколи і шурують до інших островів. Деколи просто падают з одного острова на другий... — тут Плюх знову подивився на Бу і розреготався. — ...бо острови літают один попри одного, один над одним, один під одним ... одним словом, літают так, як їм закортит. Отакоїво. — і Плюх почав показувати руками, як вони літають, при цьому мало не збивши з ніг Чамбу, який стояв найближче до нього. — Уявіт собі: ви сидите на одному з островів і вилуплюєтеси на файнюцьке рожево-голубе небо, а тут, ігі, попри ваш острів пролетит ше один острів, і ви вздрите, як на нему ціла купа всеких дивних створінь весело махає вам руками і шос кричит. Тоді ви і самі штрикайте і зачинайте вітати їх. І кругом вас багато друзяк і всі раді стрічі з іншоостров'єнами. І тотак частенько. А іногди досит довго жадний острів не пролетит. І ви сидите на краю свого острова, дивитиси у безмежність рожево-голубого неба, що розкинулося перед вами, над вами, під вами і стає екось троха сумно. Падає сухий листочок, дес з якогос далекого острова, що летит високо-високо вгорі. Ви дивитиси туд, де він пролетів і видите йго: далеко-далеко. Видно тільки маціцьку цятку. Там, на тім далекім острові, відий, осінь. І ви ловите сухий листочок, тримаєте йго на руці і думаєте про далекий острів. А тоді встаєте і відпускаєте листочок: хай летит собі у своїх справах. Ото так.

Плюх, напевно, закінчив. Але ніхто не поняв. Всі дивилися на нього, а він на всіх.

— Ну, то ми пішли. — сказав він і, витягнувши з кишені пляшку, трохи сьорбнув однією головою і поплентався з хати.

Так він вийшов, але ніхто і далі нічого не говорив і всі стояли нерухомо.

Нарешті почувся голос шевця:

— Торба, хлопці. Тепер у нас запізнення у тридц...

— Давай доженемо його! — кинув ідею Айкі і побіг надвір за Плюхом.

Бу з Чамбою переглянулись і побігли за Айкі.

— Дурні ви, хлопці. — тихо мовив швець. — Дурні і всьо. Не догнати вже Плюха. Килимка то він ще не загубив, а літати вміє добре.

Але не чули його хлопці.

Швець ще глянув на килимка Айкі, згорнув його рулоном і поклав на полицю.

— Тільки би Мумік не забув прийти за ним. — сказав швець і вийшов з хатини. Чамба, Бу та Айкі вже встигли кудись чкурнути. Солодко потягнувся і подивився у небо. Воно вже поволі починало темніти. — Ось ти і прийшов, День Великих Утаків.

5. Свято починається

Айкі стояв і здивовано дивився у небо. Слідом за ним вибігли Чамба і Бу. Вони також витріщилися туди, куди дивився Айкі.

— То що є? — спитав Чамба.

— То Плюх полетів. — відповів Айкі.

— Так файнюцько? — не повірив Чамба.

— Ага. — сказав Бу, намагаючись щось побачити з-за широких Айкі та Чамби.

Айкі впав духом і понуро пішов.

— Ти чьо? — крикнув Чамба і побіг за ним.

— Та я оце хотів у нього випитати багато-шо. — промугикав Айкі.

Чамба, здається, зрозумів. І вони всі троє пішли. Куди — вони не знали. Може Айкі знав, але він нічого не говорив.

Вже справді починало смеркати. Бу раз-по-раз глипав на небо і думав: "Чи то день такий тут короткий, чи так багато всього було?"

— Всьо. Вечьор. Пипа. Кранти. Хавчик. Танці. Дівки. — почав мугикати Чамба. Айкі не звертав на нього уваги. Бу також уже зник. Він тільки роздивлявся по сторонам. Цим незнайомим і дивним містом йому подобалось іти. Однак тепер уже вони чомусь нікого не зустрічали. Дивно якомсь. Однак Бу таки помітив якогось утака, який ховався у тіні будинку, а потім чухнув у кущі і втік. Це було щось схоже на Муміка, тата Айкі, але Бу не був впевнений. Якщо то Мумік, то він, напевно, спішив за килимком-літунцем.

— Прийшли. — сказав Айкі.

— Куди? — спитав Чамба.

— Уже? — здивувався Бу.

— Ага. — відповів Айкі.

Вони прийшли на місце, з якого було видно площу. Ну ще не зовсім видно, але, принаймі, чути. Бу сподобалось те, що він почув. Чамбі, здавалось, було цілком все-рівно — він, мабуть, вже зник, і тільки Айкі з захопленням слухав: адже це все для нього. Бу розуміюче подивився на його доволні голови і продовжував слухати. А слухав він чудні співи. Змішаний хор всіляких голосів: і жіночих, і чоловічих, і дитячих — співав якусь дивну і чаруючу пісню. Було цікаво, а що там, на площі, робиться.

От вони і прийшли на площу. Саме тут завжди відбувалося свято в честь нового дорослого утака. Сьогодні ним був Айкі. От він і стояв перед площею, на якій була тільки купа утаків, які, побачивши Айкі, враз замовкли.

— І це все? — здивувався Бу.

— Зара взриш. — сказав Чамба і підштовхнув Айкі. Той трохи злякався і пішов уперед.

Всі чомусь і далі мовчали. Коли Айкі вийшов на середину, всі обступили його колом, в якому опинилися Чамба і Бу. На підвищення, перед яким саме стояв Айкі, піднявся якийсь поважний утак, певно місцевий начальник, і вирішив щось говорити.

— То мер. — прошепотів Чамба на вухо Бу.

— Хто такий мер? — спитав Бу.

— Я. — сказав мер.

Всі весело заплескали в долоні, вітаючи мера.

— Це я прийшов сьогодні привітати нашого великого Айкі...

— Зануда. — сказав Чамба.

— Хто зануда. — спитав Бу.

— Я. — сказав мер. — від імені всього острова Нумпі-ду...

Айкі похитав обидвома головами. Він знав, що мер зануда. Але треба було слухати, бо тільки після його занудної промови почнеться свято. А він його так чекав.

— Кінчає. — сказав Чамба через півгодини.

— Хто кінчає? — спитав Бу.

— Я. — сказав мер. — наостанок нашому великому Айкі і тим, хто з ним полетить, хоч це і не за правилами, але це я, мер, такий добрий і дарую вам усім... — мер подивився на Айкі, перевів погляд у натовп, Чамба подивився на Бу, Бу спробував взагалі ні на кого не дивитися, тоді Чамба вискочив на середину площі, поближче до Айкі, Бу поспіхом роздивився по сторонах і чухнув услід за Чамбою. — Ага, ото во, де ви. Я вам усім трьом про всяк випадок вручаю... мубільні нумпідони з підключенням до "Нумпі-ду сім'я".

— Ура !!! — зарепетували утаки на площі і почали плескати в долоні.

Айкі здивувався, Чамба зрадів, а Бу злякався.

— Шо то? — спитав Айкі.

— М...м...м...мубільні нум...м...м...мпідони. — прозапинався Бу і невинними, нічого не відаючими очима подивився на Айкі.

Айкі видивився на чука і зітхнув.

— То ми говорити в нумпідони. То круто. Їьо. Я такий хтів. — закричав Чамба і підскочив до мера.

Мер нагнувся зі свого подіуму, відштовхнув Чамбу в сторону і кинув щось в Айкі. Той оторопів і навіть не помітив, як у нього на поясі засвітилася якась зелена штучка. Чамба відразу кинувся до Айкі, вхопив ту штучку і почав роздивлятися.

— Та то ж Дукія, моя сама супер. Я такий хтів. Ну ше може Нумпідолла. — промугикав Чамба і повісив Дукію назад на пояс Айкі, який так досі і не второпав, що то було.

А мер тим часом кинув щось у Бу. Той спробував відскочити, але не встиг і у нього на поясі засвітився червоний нумпідон. Чамба кинувся до Бу, вхопив його нумпідона і почав розглядати його.

— Ааааай. Це Нумпідолла. Я такий хтів. Чьо такий не моя? Тільки не Ута-кел.

Здається Чамба починав розчаровуватися в нумпідонах. Але в цю мить мер і в нього кинув одним, який відразу ж засвітився синюватим світлом на його поясі. Чамба завмер

і довго не наважувався дивитись на свого нумпідона. Потім несміло намацав його рукою і почав відчеплювати від пояса.

Меру набридло чекати і він урочисто вигукнув:

— Свято починається! Торт!

Тільки він викрикнув "торт", як під гучні свисти і оплески натовпу перед Айкі з'явився величезний-превеличезний торт. Ще навіть більший від Айкі. Бу закляк. Сам Айкі забув про нумпідона і витріщився на торта. Чамба вже відчепив свого нумпідона від пояса і, заплющивши очі, підніс його до носа.

— Тільки не Ута-кел, тільки не Ута-кел. — шепотів Чамба. Аж от, тільки він наважився глянути на свого нумпідона, як десь угорі на всю площу заверещало:

— Шухеєєєєєер!!!

Щось гепнулося з неба. Щось дуже голосно і мокро чмакнуло на землі. Щось, мабуть, вирішило спаскудити всім свято.

В наступну мить Чамба нічого не бачив. Потім він лівою рукою змахнув густу кремову масу з очей і побачив перед собою переляканого Бубуха, який сидів такий собі весь у крему серед руїн величезного торта.

— Снайпер. — прошепотів Чамба. — Прямісько у торт. Супер. — тоді він все ж таки нарешті глянув на свого нумпідона, що його тримав у правій руці. Очі його повільно збільшились, ніс позеленів і він ледь чутно прошепотів: — Ута-кел.

— Я ж казав, що він ще гепнеться. — сказав Айкі, таляпаючись у кремі. — Такого торта завафляв!

Айкі не сподобалось те, що зробив Бубух. А Бубухові, мабуть, сподобалось. Він сидів посеред кусків торта і смачно чамкав, злизуючи його рештки з кремових рук. Та раптом він замовк і видивився на натовп утаків, який оточив його. Вони всі: хто більше, хто менше — були заляпані кремом, дехто також облизувався, але ніхто не здавався Бубухові приязним. Тоді горе-літун почав шукати свого килимка-літунця, нарешті знайшов, швидко скочив на нього, але він не полетів. Точніше полетів, але якось кволо. Певно тому, що був такий кремовий. Натовп ще трохи розступився, даючи йому можливість розбігтися. Бубух розбігся, знову скочив на килимка і полетів. Попетляв трохи в небі і впав десь серед будинків.

Нарешті знову заговорив мер:

— Ну що? Торт!

І на місці старого торта з'явився новий, ще навіть більший від старого.

Всі заходилися швидко його нарізати взявшись не знати звідки здоровим тортовим ножом. Бу сидів і здивовано дивився за тим, як утаки їдять: також двома головами. "Ну хоч якась користь" — подумав Бу. — "Двома головами і більше, і швидше поїш".

Чамба їв однією головою, але їв в декілька разів більше і швидше від будь-якого двоголового утака.

Нарешті торта з'їли. Тоді мер знову заговорив:

— А тепер буде стіл!

І по всьому периметру площі з'явився довжелезний стіл з купою різноманітних

страв на ньому. Утаки весело кинулись до столу, а мер у цей час знову взяв слово:

— Музика!

І на площу вибігли утаки-музики з дивними палочками. Вони стали на підвищенні біля мера і почали грати. Бу не зрозумів, як це у них получилось, але їхні палочки враз повитягувались і стали різними інструментами: барабанами, трубами, флейтами, ще чимось, але чим — Бу не знав.

Якось так захотілось танцювати. Бу дивився довкола і в нього мерехкотіло перед очима. Утаки так весело і смішно танцювали. Вся площа дуріла, тільки старші і поважніші утаки сиділи за столами і наминали все, що на них було — певно поспішали, поки за столи не сіли молодші. Так подумав Бу. Але відразу йому довелось передумати, оскільки те, що з'їдалося, відразу ж з'являлося знову. Ото острів! Бу він все більше і більше подобався. Тоді раптом він знайшов у натовпі Чамбу. "Нарешті цей телепень додумався не махати лопатою" — подумав Бу. Чамба і справді не махав лопатою. Вона мирно стирчала у нього з-за поясу.

— Бу! Букай сюда! — закричав Чамба, помітивши Бу.

— Букай сюда? — сам себе перепитав Бу. — оригінально. — і почав танцювати разом з Чамбою.

6. Питання дня

— Фуууух... — прокряхтів Айкі, гучно всівшись. — Втомився я.

Він витер піт з чолів обидвох голів. Бу сів біля нього.

— Ото дають жару. — вигукнув Айкі і подивився на Бу, підморгнув йому і штовхнув ліктем у плече. Бу перевернувся. — Ой! — сказав Айкі і поклав його на місце. Бу чомусь не надувся.

Айкі з Бу вилізли на підвищення, де був мер і сиділи там — віддихувались. Чамби з ними не було: його від танців не відірвати.

— Айкі, давай я тебе спитаю. — раптом сказав Бу.

— Давай. — погодився Айкі.

— Айкі, ти один чи тебе два?

— Це як? — не зрозумів Айкі.

— Ну ти один такий весь Айкі, чи вас двоє, ну, я маю на увазі, в тебе ж дві голови, ну, може, тебе два?

— Хе! — сказав Айкі і задумався. Таких питань йому ще ніхто не задавав. Він подивився на Бу. Малий витріщився на нього своїми зеленими очима.

— Ну? — наполягав Бу.

— Ну... ну. Шо ну? — відмазувався Айкі. — Один я. Айкі. Ну. Ні. Чого. Таки точно. Я. Не знаю. Все. Все. Один я. Бачиш. Весь один. — Айкі витріщився на заляклого Бу так переконливо, що той хвилю помовчав, а тоді сказав:

— Значить тебе два. — сказав і подивився на небо.

Айкі цього разу задумався. Питання було досить проблематичне, хоча йому здавалося, що все і так зрозуміло без будь-яких питань взагалі. Він просто Айкі. Один такий собі. Але цей дивний Бу додумався раптом питати, чи його, Айкі, часом не два. Це він, на-

певно, тому питав, що в нього самого голова-то одна-однісінька. Бідні вони — одноголові. Але в Чамби також голів-то: раз-два і... також одна. Так само, як і в Бу, але Чамбу не цікавлять всякі дурниці. Як добре бути лапухом. Лапушиш собі і нікому голову не моро-чиш. Молодець Чамба.

— Айкі? — раптом спитало щось позаду.

Бу обернувся і побачив утака, який стояв і дивився двома головами на Айкі.

— Айкі! — цього разу утак трохи розізлився. Бу штовхнув Айкі в бік. Той неохоче повернув одну з голів, яка, певно, ще думала над питанням, заданим Бу.

Незнайомий утак зрадив, коли Айкі нарешті побачив його.

— Айкі, бери цього. — він тикнув пальцем в Бу, Бу відсахнувся від його жирного пальця. — і того. — він показав кудись у натовп, але Бу зрозумів, що то має бути Чамба і швидко побіг його шукати.

Поміж танцюючих ніг великих утаків було нелегко знайти Чамбу. Бу проявляв неабияку майстерність, прошмигуючи між ніг утаків, але однієї ноги йому обминути не вдалось. Він стукнувся в неї, а її власник схопив його на руки і почав обдаровувати мокрими поцілунками.

"Знайшов" — подумав Бу, намагаючись відвернутись від задоволеного Чамби.

— Досить! — нарешті не витримав Бу. Чамба оторопів:

— Ти чьо крикати?

— Сам такий. — образився Бу. — неси мене до Айкі, тебе там треба.

— Мене? — здивувався Чамба і побіг разом з Бу. Через мить зупинився і спитав:

— А куди бігти?

— Туди. — рывкнув Бу, тицьнувши пальцем в сторону підвищення, на якому залишився Айкі.

— Ай! — скрикнув хтось поблизу.

— Ой. — сказав Бу і витягнув пальця з вуха переляканого утака.

Чамба хіхикнув і побіг.

Коли Чамба прибіг, Айкі стояв якийсь заклопотаний, а утак, що прийшов по нього, з нетерпінням чекав на Чамбу з Бу.

— Ми тут-ка! — відрепортував Чамба, а Бу нарешті вдалося зіскочити в нього з рук.

— Пішли! — сказав утак і пішов.

— Куди? — спитав Чамба, а Бу подивився на Айкі, але той тільки повів плечима і пішов слідом за утаком.

— Куди? — вигукнув Чамба. — Я не хотіти ходити. Я хотіти танцювати реггі. — і Чамба знову затанцював, але побачив, що Айкі з Бу вже далеко і побіг за ними.

7. Дзигова обсерваторія

Айкі, Бу та Чамба досить довго йшли за невідомим утаком. Чамба всю дорогу незадоволено буркав, деколи пробував танцювати, але, одного разу зашпортавшись і ледве втримавшись на ногах, вирішив іти нормально.

Було темно, але утак зловив у кущах світлячка і освітлював дорогу.

Вони забрели кудись аж під квітучий пагорб. Музики з площі Нумпі-дукського міс-

та вже не було чути. Айкі видивився нагору. Квітів зовсім не було видно, але він точно знав, що вони мають бути десь там.

Раптом утак зупинився, посвітив світлячком перед собою і Айкі побачив, як він щось шукає в траві крутого схилу пагорба. Тоді утак повернув одну із своїх голів до нього і сказав:

— Відвернись.

Айкі відвернувся. Чамба видивився на нього. Тоді щось хлопнуло. Айкі повернувся і побачив, як утак викинув світлячка в траву.

— І що далі? — спитав Айкі.

— Ходи сюда. — сказав утак. Айкі підійшов до нього. — І ти сюда. — Чамба теж підійшов. — І ти. — Бу несміло наблизився до великого волохатого заду Чамби, якого тепер не було видно, а тільки відчутно мокрим носом. Утак обійшов їх усіх, став позаду Бу, підняв його і посадив Чамбі на руки.

— То мені? — зрадів Чамба. Бу надувся.

— Підійдіть ближче до гори. — наказав утак. Вони підійшли. Айкі стояв першим і йому здалося, що в горі ніби дірка. Але точно він не міг сказати, бо мало-що було видно, аж поки він не підійшов ближче і не намацав її.

— Дірка. — сказав Айкі.

Раптом утак щосили вперся в Чамбу, той, ледве втримавши Бу на руках, бехнувся в Айкі, Айкі змахнув руками і впав у дірку. Чамба разом з Бу на руках впав за ним.

— Усе. — сказав утак і спокійнісінько почав заліплювати дірку трав'яними дверима.

Айкі, Бу і Чамба тим часом повільно ковзали якоюсь аж дуже гладкою поверхнею. Ставало страшно, бо аж геть нічого не було видно. Тоді Айкі, який ковзав першим, не втримався на ногах і впав. Так швидкість збільшилась, до того ж Айкі відчув, як вони ковзають кудись вниз. Позаду зарепетував Чамба. Він, напевно, також впав, і випустив з рук Бу, який заверещав трохи далі ззаду.

Айкі намагався зловитися руками хоч за що-небудь, але все навколо було гладеньким і трохи мокрим. Айкі зрозумів: вони ковзали якимось гладким тунелем.

— Аааааааа!!! — зарепетував сам Айкі, коли відчув, що швидкість просто неймовірна. Всі спроби вхопитися за щось руками були марними, аж поки Айкі не зловив щось волохате. Відразу він злякався, бо не знав, що це. Але страх швидко змінився радістю, бо це, як не як, був шанс зупинитись. Тоді Айкі щосили смикнув за те волохате, що було у нього в руці. Позаду зарепетував Чамба. Айкі відчув, що від цього смикання швидкість не зменшується і смикнув ще раз. Знову зарепетував Чамба. "Боїться біддолаха" — подумав Айкі і знову смикнув.

— Пустити мій нога! Базавлюк! — зарепетував Чамба.

— Ой. — вирвалося в Айкі і він відпустив волохату ногу Чамби.

Швидкість була такою, що аж у вухах заклало. Немов який вітер свистів довкола і було трохи холодно. Але найбільше було страшно. І то так страшно, що, коли раптом тунель закінчився і Айкі впав на купу соломи, він все ще не вірив, що пора перестати боятися. Однак він встиг додуматися, що треба якнайшвидше відскочити вбік. Тільки він

це зробив, як на його місце гепнувся Чамба і оторопів від побаченого. Айкі також оторопів. Згори впав Бу, стукнувши Чамбу по голові, але той нічого не відчув, бо ніяк не міг второпати, куди це вони потрапили.

Айкі протер очі і перед ним почала прояснятися картина. Навколо купи соломи, на яку вони всі троє впали, було тільки небо і далекі поодинокі острови. Аж тепер Айкі помітив, що він особисто стоїть саме на небі. Йому стало страшно і він підскочив. Але знову приземлився на своє небо. Воно було твердим. "Скло" — подумав Айкі і помітив, що небо поділялося на сектори, які і справді склалися зі скла, по якому ходили утаки, на якому стояли дивні столи, з якого у сторону неба стирчали дивні труби.

Раптом до них підійшов утак, при вигляді якого в Бу вилізли очі на чоло, а Айкі вперше в житті відчув себе мізерним. Утак, що підійшов до них, був втричі більший від Айкі. Однією рукою він вхопив його, а другою Чамбу з Бу і поніс їх кудись.

Невдовзі вони побачили перед собою двох утаків, від вигляду яких їм не стало краще. В одного з них було три, а в другого аж чотири голови. Бу важко ковтнув все те, що від побаченого застрягло у нього в горлі і подумав: "А я думав, дві голови — це багато".

Величезний утак нарешті поклав їх всіх трьох на скляну підлогу і пішов кудись.

Триголовий і чотириголовий про щось сперечались. Але одна з голів чотириголового помітила Айкі, Бу і Чамбу:

— Уля-ля. То ви вже тут? Люкс. В дзиговій обсерваторії вас давно чекають. Я Рігобер, а то. — Рігобер показав на триголового: — Кубік.

— Здрастя. — чесно привітався переляканий Чамба.

Рігобер розсміявся трьома головами, а четверта сказала:

— Ви, мабуть, злякалися, але вам нічого боятися. Сьогодні, Айкі, ти герой там нагорі. Правда?

— Ага. — промимрив Айкі.

Рігобер уважно роздивлявся трьома головами прибулих, четверта на мить задумалась і якось тихо сказала:

— Чуєш, Кубік, а таких нема на небі.

Той, що звався Кубіком, також уважно роздивився Бу і Чамбу двома головами — третя в цей час мирно спала — і сказав:

— Нема.

Рігобер підпер руками боки.

— А знаєш, Кубік, треба план №2.

— У нас нема вибору. — відповів Кубік.

Айкі, Бу і Чамба переглянулись, а тоді Айкі спитав:

— А що то є: план №2?

Рігобер подивився на Кубіка і сказав:

— Давайте про це потім поговоримо. — а тоді він покликав величезного утака, який приніс сюди всіх трьох прибулих згори. Той підійшов з двома великими підносами, на кожному з яких було по три великих кухлі. "Йогурт, мабуть" — подумав Чамба. В цю мить звідкись з тіні вийшли три утаки. Побачивши їх, Бу втратив свідомість, Айкі гик-

нув і сів, а Чамба, все ще думаючи про йогурт, витріщив на них очі. Всі вони троє були точнісінькими копіями Айкі. Чамба роздивився їх, потім перевів погляд на Айкі, підскачів, позеленів і, вихопивши лопату, стукнув нею величезного утака. Той, мало не впавши, заледве втримав на руках обидва підноси. Але один із кухлів підскачів у повітря. З нього трохи вихлябнулось якоїсь рожевої рідини і він непорушно застиг на руках у здивованого і переляканого Чамби. Він опустив лопату і відчув неймовірно принадний аромат, що парував над кухлем. "То не йогурт" — подумав Чамба і сьорбнув з кухля. Раптом його щось пересмикнуло і він засвітився рожевим світлом. Рігобер і Кубік щосили заверещали. Айкі гикнув, а Бу, що тільки-но прийшов до тями, знову втратив свідомість. Чамбі все це сподобалось і він одним махом перевернув кухоль. Цього разу його не просто пересмикнуло — його підкинуло вгору на кілька кроків, тричі перевернуло і нарешті він бабахнув яскраво-рожевим світлом і м'яко приземлився.

— Ууух!!! — вирвалось у Чамби. Він піднявся на ноги і раптом відчув, як йому хтось намагається заломити руки за спину. Тут Чамба знову злякався і спробував смикнутись. Що трапилось далі, йому важко було пояснити. Здоровенний утак, який намагався приборкати Чамбу, раптом злетів високо вгору від легенького Чамбиного руху, стукнувся об стелю, перевернувся, полетів донизу і проломив велику дірку в скляній підлозі. Чамба здивовано прослідкував за його польотом униз. Тоді помітив, як за великим утаком шугонуло в дірку відразу два килимка-літунця.

— Ну ти... ну ти даєш! — вирвалось у Айкі і він почухав одну з потилиць.

Бу все ще не приходив до тями. Айкі глянув на нього, тицьнув у нього пальцем, але це не допомогло, і він подивився на обалдівшого Чамбу.

— А я сильний! Я такий сильний! Йо! — лепетав Чамба.

— Кришка. — одночасно вимовили три копії Айкі.

— Кришка. — повторив Кубік.

— Казав я, таких нема. — прошепотів Рігобер.

Чамба розглядав себе і все не міг надивуватись з того, що з ним трапилось. Тоді він знову подивився униз і побачив, як два маленькі утаки на килимках-літунцях ледве тягнули величезного утака знизу.

— Я сильний! — знову повторив Чамба.

Раптом Айкі просвітило:

— Чамба! Лови цих багатоголових!

Чамба подивився на Айкі і зрозумів, що той мав на увазі. Він швидко стрибнув до дивних утаків і зловив кожного з них за одне вухо однієї з голів. Рігобер і Кубік заверещали.

Айкі перевів погляд на кухлі, що стояли на скляній підлозі після того, як величезний утак пішов боротися з Чамбою, обережно взяв обидва підноси і пішов до Чамби.

— Дивись, то може не треба було пити. — припустив Айкі, ставши перед Чамбою, який тримав у руках Рігобера з Кубіком.

Чамба подивився на кухлі і повів плечима.

— Відпусти, вухо відірвеш! — закричав Кубік.

Чамба подивився на нього і ще міцніше потиснув його вухо. Той заверещав, а Айкі тим часом опустив підноси на якийсь скляний натяк на стіл. То і справді був стіл. У всякому разі так здалося Бу, що саме знову прийшов до тями і широко відкритими очима дивився на все, що відбувалося навколо. Найбільше йому сподобалось і заспокоїло те, що Чамба досить весело і впевнено тримав за вуха незрозумілих багатоголових утаків. Якщо Чамба контролює ситуацію — значить ще не все втрачено. До того ж Айкі виглядав якимось серйозним і скидався на командира війська. Бу підскочив і підбіг до своїх:

— Хлопці! Що тут робиться?

Айкі задоволено глянув на чука і додав:

— Саме так. Ото це і я хотів би знати. Чуєте? — і він видивився на Рігобера з Кубіком. Кубік ніби спробував щось сказати, але Рігобер різко і якимось злісно гаркнув:

— Не смій нічого говорити!

Чамба здивувався і сильніше потиснув вухо Рігоберової голови, яка вже починала синіти від Чамбиних ніжностей. Рігобер пискнув, але нічого більше не сказав.

Айкі незадоволено подивився на нього, а тоді прошепотів щось Чамбі на вухо. Чамба засяяв і відпустив Кубіка. Той зловився обидвома руками за нещасне вухо і полегшено зітхнув. Звільненою рукою Чамба зловив одну з голів Рігобера і сказав:

— Ти мати забагато. Тобі не тре чьотири. Тобі тре три.

Рігобер. Здавалося, нічого не зрозумів. Тоді Айкі пояснив:

— Якщо ти мовчиш, він тобі зробить три голови. Потім дві — і будеш нормальним утаком. Хочеш?

Дві вільні голови Рігобера перелякано подивилися на Чамбу. Їм здалося, що це і справді не жарт. До того ж Чамба так дивно дивився на них своїми мигаючими очима, що вони переглянулися, а та голова, над якою нависла загроза еміграції з тіла Рігобера, запинаючись, промимрила:

— Я рр...розсзскакажу.

Айкі задоволено посміхнувся обидвома ротами, а Бу почав смикати його за руку. Айкі подивився на малого, а той показував навколо. Айкі подивився туди і в нього затрусилась коліна: всюди навколо них висіли в повітрі килимки-літунці, на яких сиділи злі-презлі на вигляд утаки і цілились у них чимось таким, чого до сих пір Айкі не доводилося бачити. Під килимками також були агресивні утаки. Вони стояли на склі, під яким плавало небо і грізно дивилися на прибульців. Айкі, мабуть, стало страшно не так тому, що їх всіх трьох могли тут образити, а тому, що таких злих і непривітних утаків він ніколи не бачив. Йому завжди здавалося, що утаки всі веселі і добрі. А тут, з другої сторони острова вони такі злі. Бу міцно притиснувся до нього, а Чамба здивовано розглядав оточивших їх утаків, а тоді кинув ідею:

— Ну шьо? Бійка буде?

Айкі не дуже схвально подивився на нього.

— Прявда ми їх бум, бах...?

Айкі знову глянув на Чамбу.

— Шьо, ні? — здивувався Чамба і відпустив Рігобера. — Ну... давай-ка жити дружно.

Айкі похитав однією з голів, взяв на руки переляканого Бу і сказав:

— Вони тобі не вірять, Чамбіно.

8. Війна світів

Через мить Айкі відчув, як Бу непорушно повис у нього на руках. Він знову втратив свідомість. Може так і краще. Принаймі не буде бачити того, що тут трапиться.

Раптом хтось із злих утаків кинув чимось в Чамбу. То щось, чим було кинуте, розтеклось Чамбиним обличчям і почало капати униз. Чамба витріщився на утака, який вчинив так. Тут Айкі вперше за два роки, які Чамба провів на Нумпі-ду, побачив свого друга злим. Причому злився Чамба не одразу, а якось поступово і з прискоренням. А коли в нього вдруге лягнули чимось гідким і мокрим, він так розізлився, що страшно стало й самому Айкі. Очі Чамби вже не переливалися, а мигали, немов стробоскоп, з вух трохи задиміло і він кинувся до того величезного утака, якого вже раз кидав і вхопив його за ногу. В цей час цілий град всякої гадості посипався на бідного Чамбу. Але йому це було байдуже — він був злий. І він, розгойдавши здоровенного утака, обидві голови якого несамовито і перелякано гуділи, кинув його у натовп. Потім став, підпер руками боки і задоволено дивився на те, як величезний утак повалив ціле військо.

— Чамба, цього мало. — сказав Айкі.

Чамба обернувся і побачив, що Айкі тримає Кубіка і намагається зловити Рігобера. Тоді він сам вхопив Рігобера і злющими очима подивився прямо у вічі тієї голови, яку вже грозив відірвати. Це подіяло.

— Стооооооо!!! — заверещав Рігобер всіма чотирма головами і всі злі утаки зупинились. — Я ж казав, що все розкажу.

— І випустиш нас звідси. — додав Айкі.

— Така, така. — підтвердив Чамба і глянув на Бу, який поволі приходив до тями, сидячи на скляній підлозі біля стола, на якому були підноси з кухлями.

— Тільки відпусти. — благав Рігобер. І Чамба відпустив його. А сам відійшов трохи вбік, гаркнув на злих утаків, які вмить звільнили йому місце, струсив трохи гидоти з пальців і сказав: — Нехай-ка тут-ка троха вода. — і трохи води великою краплиною розповзлося підлогою. — Гаряча вода. — додав Чамба і вода запарувала. — З волошьковий мило вода. — сказав ще Чамба і вода запінилась неймовірно запашною піною. Аж тоді Чамба скочив у неї, обхляпавши всіх утаків довкола, і почав задоволено талюпатись і відмиватися від того всього, чим його обкидали. Він ще подумав, а може хляпнути і на Бу, щоб він швидше прийшов до тями, але згадав, яким той був, коли скупався там, нагорі, і вирішив не робити цього.

Коли всі нарешті перестали дивитися на те, що витворяв Чамба, Рігобер заговорив:

— У нас було два плани.

— Які? — спитав Айкі.

— №1 і №2.

Айкі незадоволено подивився на Рігобера, а той схопився і заговорив далі:

— №1 — це ти з тими двома летиш. №2 — це вони троє летять. — і він показав пальцем на три копії Айкі.

— Хто вони? — спитав Айкі.

— То ти. Точніше такі, як ти. Штучні ти. Твої копії. Клони.

— Дальше. — перебив Айкі.

— Якби летіли ви, ви би мали пити з зелених кухлів, якби вони — з синіх. Той. — він показав на Чамбу. — випив з зеленого кухля.

— Шо в кухлях? — спитав Бу, який раптом прийшов до тям.

— В зелених: один дає силу. — і Рігобер знову показав на Чамбу. — Другий дає знання про все на світі, а третій робить того, хто з нього вип'є, кмітливим і винахідливим.

— Чув, Чамбіно? — вигукнув Айкі.

— Чув-ка, чув-ка. — підтвердив Чамба, вилазячи з води.

Тоді Айкі подивився на Бу, взяв два зелені кухлі і спитав:

— Ти шо пити будеш?

Бу подумав і сказав:

— Давай я вгадаю.

Айкі сховав обидва кухлі за спиною, Чамба уважно стежив за тим, щоб хтось не підсипав чого, а Бу тицьнув пальцем у праву руку Айкі. Той витягнув кухля, що був у правій руці і прочитав напис на ньому:

"Хто з кухля цього вип'є все до краплі,

знати буде все на світі, де, коли і як.

Хто ж залишить тут хоч краплю,

Знати буде все, та наперед не скаже."

— Нескладно якось. — промимрив Айкі. — Я би трохи більше в риму написав. Чий шедевр?

— То я придумав. — тихенько сказав Кубік.

— А хто варив?

— Я. — мовив Рігобер.

— Подіє?

— На нього ж подіяло. — і він знову показав на Чамбу.

— На. — нарешті урочисто мовив Айкі і дав кухля в руки Бу.

Коли Бу взяв кухля, стало зрозуміло, що виникне одна проблемка. Для малюка він був трохи завеликий.

— Ти випий-ка всьо, давай-ка. — промимрив Чамба.

Бу скривився і сьорбнув з кухля. Його пересмикнуло, як і Чамбу у свій час. Тоді він набрав якомога більше повітря і почав пити. Було чути як рожева рідина з кухля булькає у нього в горлі. Чамба з нетерпінням чекав, коли Бу нарешті все вип'є. Айкі тим часом дивився на живіт малого, який все надувався і надувався. а Бу все пив і пив. Нарешті він відхилив від рота кухля, якого відразу ж вхопив Чамба і заглянув всередину. І тут Бу підскочив, смикнувся, його купу раз перевернуло в повітрі і він бабахнув яскраво оранжевим феєрверком, після чого мирно впав на скляну підлогу і задоволено подивився на Айкі і Чамбу.

— Тут-ка ще є. — проскиглив Чамба. Айкі заглянув до кубка і похитав головами.

— Я не зміг більше. — виправдовувався Бу.

— Тепер ти наперед не будеш знати.

— А що, тільки назад? — перепитав Бу і ліг на скляну підлогу. Живіт у нього і справді був великим. Айкі повірив, що все там могло і не поміститись.

— Я придумай-ка! — вигукнув Чамба. — Я напередь-ка знати. — і він одним махом допив те, що не допив Бу.

— Ні! — закричав Рігобер.

Але було пізно. Чамбу вже пересмикнуло, злегка підкинуло вгору і з вух у нього пішов дим.

— Чьо ні? — спитав Чамба.

— Один має пити один напитек, бо може все змішатися і нічого не діяти. — пояснив Рігобер.

Чамба підійшов до Айкі і спробував підняти його. У нього і справді нічого не вийшло. Побачивши це, злі утаки на килимках-літунцях загуділи і підлетіли ближче, приготувались знову закидувати Чамбу всякою липкою бязкою. Тоді Чамба ще раз смикнув Айкі і той підлетів високо вгору і почав з переляку махати руками і ногами.

— Не телімпай-кайся! — крикнув Чамба і зловив Айкі.

Утаки знову відлетіли.

— Ха! — крикнув Чамба. — Як я вась надуті? Всьо файнюцько. Ха-ха.

Айкі з полегшенням зітхнув і залпом випив свою порцію. Його також пересмикнуло, покрутило в повітрі і він вибухнув яскраво-жовтим спалахом, після чого приземлився і повернувся до Рігобера. Але тільки-но він відкрив одного з ротів, аби спитати того щось, як втрутився Бу:

— Не питай його. Я все розкажу. Я все знаю.

— А й справді. — вигукнув Айкі. — Тоді кажи, як нам звідси вибратись.

— А це я не скажу.

— Чьо? — спитав Чамба.

— Наперед я нічого не знаю, знаю лише назад, лише про те, що вже відбулося.

— Тю ти. — вирвалось у Чамби і він підійшов до одного з килимків, вхопив його, спробував струсити з нього утака, який вперто не хотів падати, тоді відчепив його рукою і підійшов до Айкі. — О!

— Малий. — сказав Айкі.

— Я знаю, я знаю. — раптом заговорив Рігобер. — Вам треба Габзьовий.

— Шо? — перепитав Айкі.

Тоді Рігобер показав пальцем на величезного утака:

— Він Габзь.

В цю мить хтось із менших утаків прилетів з величезним килимком Габзя.

Айкі взяв його і кинув донизу. Килимок розпластався і на нього відразу ж скочив Чамба. Бу спробував повторити, але живіт не дозволив йому. Тоді Чамба допоміг малому забратися на килимка. Айкі послідував за ними.

— Тільки лишіть його на площі. — попросив Рігобер.

— На площі, так на площі. — погодився Айкі. — Вьйо! Полетіли. — він вхопив руками передні краї килимка і трохи нахилився вперед. Килимок зарив носом у скляну підлогу. Тоді Чамба висунув з килимка руку і гепнув нею по підлозі. Скло розбилося і килимок випав у велику дірку.

9. Світ унизу

— Тримай, тримай! — репетував товстий Бу.

Айкі намагався втримати керування величезним килимком-літунцем, але в нього, насправді, не дуже виходило. Чамба час від часу використовував свою надмірну силу і завертав край килимка, що надто сильно нахилився донизу, разом із оторопілим і переляканим Айкі. Бу несамовито верещав, а килимок безнадійно падав.

Чамба глянув угору, на Нумпі-ду. Звідси острів був ще великим і яскраво освітленим з однієї сторони і непроглядно темним з другої. Чамба добре розумівся на астрономії. Її він вивчив, поки летів зі свого острова до Нумпі-ду.

Одна частина яскравою була тому, що її освітлювало Нумпідуське сонце, яке саме робило свій нічний рейд під островом. Тому нагорі була ніч. І було свято в честь великого утака Айкі. Чамба згадав торта, облизнувся і гірко зітхнув.

Килимок тим часом падав. Всі спроби зупинити його були марними. Тоді Чамба обережно виглянув з-за краю килимка і побачив унизу великий острів. Тоді він схопив Айкі за плече і сказав:

— Ти не боїсь. Будем падай. Під нами осьтрів.

— Ну і що, що острів! Ми в нього вліпимось! — метушився Айкі.

Тут в розмову втрутився Бу, який вже змучився верещати:

— Чамба правду бреше. Над кожним островом існує сила відштовхування. Елементарний закон фізики. Коли ми відчуємо, як нас починає щось гальмувати — значить ми наближаємось до острова. І, в результаті, ми дуже м'яко приземлимося.

Айкі подивився на Бу:

— Добре, я тобі вірю: ти ж у нас все знаєш.

— Ні, Айкі, я це взнав, коли сам на Нумпі-ду впав.

— Слюхай. Шьо то було там-ка? Ти всьо знай-ка. — раптом спитав Чамба.

— Точно. — мовив Бу. — Ви ж нічого не знаєте. — тут Бу подивився вгору. Нумпі-ду вже був трохи далеко, але все-одно ще не зовсім маленьким. — Подивіться. — Айкі і Чамба подивилися вгору. — Яй! То Нумпі-ду! То мій Нумпі-ду! — вигукнув Айкі. — То він такий знизу! — а Нумпі-ду і справді був цікавим. Аж тепер Айкі взнав, що його острів майже зовсім круглий, як тарілка. Тільки знизу, майже посередині з нього стирчить скляна надбудова, точніше підбудова, яка має назву "дзигова обсерваторія". — Дзигова обсерваторія тому, що завдяки їй зі сторони острів має форму дзиги. Вона саме під квітучим пагорбом. Тобто згори з тарілки Нумпі-ду стирчить квітучий пагорб, а знизу — дзигова обсерваторія. — пояснив Бу.

Чамба його уважно слухав. Айкі, відкривши обидва роти, захоплено дивився на свій острів. Бу саяв від задоволення. Йому було надзвичайно приємно від того, що він так багато знав.

Раптом стало відчутно, як падіння килимка ніби загальмувало і стало світліше навкруги.

Чамба глянув униз і закричав:

— Там-ка осьтрів. Ми зара влупитись в його сонце!

Айкі, почувши це, також ліг на килимок і звів голову, витріщуючись на невідоме сонце невідомого острова. Тоді він скочив на ноги і спробував скерувати Габзьового килимка так, щоб не зіткнутись із сонцем.

Бу раптом почав сміятись.

— Ти чьо? — спитав Чамба.

Бу на мить стих, перевів подих і сказав:

— Але ви дурні. З сонцем не можна стукнутись. Ха-ха. Його просто нема. Ха. Коли ми влетимо в нього, то побачимо його десь зовсім не там, де воно було. Воно — міраж. Ха-ха. І ви цього не знали? Ха-ха.

— Ото і не знали. — образився Айкі і сів на килимок, чекаючи зустрічі із сонцем.

Килимок опускався все повільніше і повільніше. Ставало все світліше і світліше.

— От і ваше сонце. — вигукнув Бу, показуючи рукою кудись вбік.

Айкі і Чамба подивилися туди, куди показував Бу, і побачили сонце невідомого острова десь зовсім далеко вгорі.

— Звідки воно там? — здивувався Айкі.

— Я ж казав. — пояснив йому Бу і враз схопився рукою за рота.

— Шьо, галімо? — вигукнув Чамба.

— Чогось злякався. — припустив Айкі.

— Рігобер недоговорив. — сказав Бу тремтячим голосом. — острови внизу населені недорозвиненими, тупими, злими, нецивілізованими, дикими, поганими, варварськими, вандальськими, жорстокими... — Бу не встиг договорити, як Бевзьовий килимок м'яко приземлився на невідомому острові, і прямо перед його очима виросло якесь дивне, вкрай здивоване пухнасте створіння, яке не знайшло нічого кращого, як сказати:

— Нью.

— Нью. — відповів Чамба, подумавши, що це привітання.

— ...ненажерливими, жахливими, підлими, вонючими, кровожадними, лютими, поганими, потворними створіннями. — договорив Бу і витріщився на тубільця, який здивовано розглядав його і якось мило йому посміхався.

— Ти чьо не кажай-ка швидше? — перелякано заверещав Чамба.

— Я ж не знаю наперед. — виправдався Бу і оглянувся: довкола було настільки багато тубільців, що створювалось враження, ніби весь острів тільки з них і складається.

— Нью. — знову сказало створіння, що його першим зустріли прибульці, і торкнулося Бу.

— Бу. — сказав Бу і відсунувся.

10. Острів Нью

Айкі навіть ніколи і уявити собі не міг, що прийде час і він так боятиметься. Він і справді перелякався. Довкола нього нюкали якісь дивні створіння, про яких Бу виклав

цілу купу надміру похвальних прикметників. Богатир Чамба був переляканий ще більше, ніж Айкі, а з Бу мало було користі через те, що він нічого не знав наперед.

Коли ж Айкі відчув, як Бевзьового килимка-літунця підняли і понесли, одна з його голів з переляку перестала дихати. Але ж саме Айкі, і ніхто більше, наділений вмінням знаходити вихід з будь-якої ситуації. Саме на нього тепер можуть покладатися Бу і Чамба.

— А може я бубухну цих нюків? — все ж таки запропонував Чамба.

Айкі подивився на нього і відповів:

— Чомусь я не впевнений, що тобі це вдасться.

— Ха! — вигукнув Чамба.

— Хлопці, я знаю, я знаю, хто вони... — вибарабанив Бу, але Чамба встиг махнути рукою і повалити кілька десятків нюків.

— Вони добрі, якщо їх не образити.

Айкі та Чамба разом подивилися на Бу, потім один на одного.

— То що, приплили? — ледве вимовив Айкі.

Здавалось, навіть Чамба зрозумів, що зробив щось не те і тепер сидів тихо.

— Айкі. — сказав Бу. — Чомусь мені здається, тобі доведеться знову летіти. — сказав і кивнув на нюків, які перестали нюкати і якимось вже не так дружельюбно дивились на них.

Тут, раптом, десь здалеку почулась голосне і грізне "Нюхню!!!"

— Нюхню? Що це значить? — здивовано спитав Айкі.

— Це значить. — тихо мовив Бу і тоді щосили зарепетував: — Летимо!!!

В ту ж мить величезний натовп нюків загудів і почав наступати. Ті, що тримали Бевзьового килимка-літунця на руках, кинули його і першими зробили спробу на нього вилізти, на що переляканий Чамба відповів махом руки, а потім задоволено дивився, як порозлітався авангард наступаючих. Айкі тим часом задирав догори передні краї килимка-літунця і намагався підняти його в повітря, що йому ніяк не вдавалось. Бу спочатку пробував допомогти йому, а тоді вигукнув:

— Я знаю, знаю!

— Що ти знаєш? — нервово спитав Айкі.

— Знаю, як летіти. — відповів сяючий Бу.

— Кажи! — закричав переляканий Айкі і тицьнув пальцем в око одному з нюків, що вже майже виліз на Бевзьового килимка.

Бу здригнувся, подивився на Айкі, сморкнувся, витер носа і сказав:

— Килимок, лети! — і килимок шугонув угору, аж Чамба мало не випав з нього, бо ні за що не тримався.

— Ура, ура, ура! — вдоволено замуликав Бу.

Айкі заледве спихнув з килимка одного з нюків, що попричеплювалися до нього і дав ляпаса Бу.

— За що? — не зрозумів той.

Айкі незадоволено глянув на нього і дав йому ще одного ляпаса. В цей час Чамба од-

ним махом скинув з килимка п'ятьох нюків, від чого килимок перехилило, захитало і він, врешті решт стрімко пішов донизу.

— Ааааа!!! — зарепетував Айкі, хапаючись за передній край килимка, що тепер став нижнім.

— Прямісько, як Бубух. — прошепотів Чамба і ковтнув комок, що застряг у нього в горлі, дивлячись на хмарку пилу, яку здійняв своїм падінням Бевзьовий килимок. Тепер вони були вже досить далеко від величезного натовпу нюків, але все ще було чути їхнє незадоволене гудіння.

Злетіти, як виявилось, було нелегко. Тепер Айкі мав чудову нагоду цілком перекона-тися в тому, що потрібно вчитись цієї непростой справи. Одного "Килимок, лети!" очеви-дно було замало.

— Де Бу? — раптом спитав Айкі, роздивляючись по сторонах. — Де Бу? — закричав він, коли не побачив чука.

— Там-ка. — крикнув Чамба, помітивши Бу далеко від Бевзьового килимка. При па-дінні малий відкотився і тепер лежав без тями.

Айкі і Чамба переглянулись, а тоді Айкі показав пальцем в сторону Бу. Чамба гля-нув туди і рвучко схопився з місця. Земля навколо безпритомного Бу починала ворущи-тися і ставало видно форми нюків, що вимальовувалися з землі. Айкі сам зіскочив з ки-лимка, вхопив його однією рукою, кинувся за Чамбою і впав, бо килимка хтось вже міц-но тримав з другої сторони. Айкі швидко встав і спробував повернути собі килимка, але відчув, як його самого хтось зловив за ногу. Айкі смикнув ногою і звільнив її. Тоді він щосили вхопився за Бевзьового килимка. З другої сторони було принаймі п'ять нюків і трималися вони за килимка досить міцно. В Айкі не було іншого виходу, як застосувати своє вміння знаходити вихід з будь-якої ситуації. У всякому разі він так подумав. І Айкі геніально вирішив вистрибнути на килимок, що завис у повітрі.

На ту мить, коли Айкі вже був на килимку, за нього трималося більше десяти нюків, причому з різних сторін.

— Аааай. — вирвалося в Айкі і він прокричав: — Килимок, лети! — на його превели-ку радість килимок злетів. Все, що йому залишилось робити, так це поспихувати кіль-кох нюків, що вчепилися в килимок. Коли Айкі успішно справився з цим завданням, він глянув униз і побачив Чамбу, який несамовито розмахував лопатою, розкидаючи цілі ку-пи настирних нюків. Проте Айкі зрозумів, що в Чамби малувато шансів успішно продов-жувати свій безшабашний бейсбол, оскільки нюки не лише наступали на нього з усіх сторін., але й безперервно народжувалися з землі прямісінько у нього під ногами.

Тоді Айкі ще глянув далі у пошуках Бу. Він побачив чука аж геть далеко. Його ку-дись відносили нюки, високо піднявши на руках.

— Ой-йой. — пробурмотів Айкі і вирішив допомогти Чамбі. Він спробував легенько повернути килимка-літунця униз в напрямку Чамби, щоб на льоту підібрати його, але з його феноменальним умінням літати у нього не вийшло нічого кращого, як просто вта-ранитись в бідолашного Чамбу і на мить послати його в нокаут. Опритомнів Чамба шви-дко, у всякому разі швидше, аніж нюки потягнули Айкі вслід за Бу. Чамба скочив на но-

ги, порозкидав нюків, що причепились до нього самого, швидко наздогнав тих, що вкрали килимка., відібрав його у них і побіг за Айкі, який несамовито репетував на руках кількох тубільців, які швидко його кудись відносили. Чамба схопив одного з них за ногу і позбивав ним інших. Айкі впав, а Чамба швидко розстелив перед ним килимка і сам вискочив на нього. Айкі, довго не думаючи, зробив те ж саме.

— Лети! — крикнув Чамба.

— Килимок, лети! — поправив його Айкі і килимок злетів угору.

— Нарешті. — зітхнув Айкі. — Ми нічого не забули? — і він подивився на Чамбу.

— Забули! — закричав той. — Мій лопата забули! — і він вхопився за край Бевзьового килимка, направив його униз і килимок стрімко полетів у напрямку лопати, яку несла купка нюків невідомо куди. Чамбі навіть вдалося вихопити її з натовпу нюків, прихопивши з нею кількох тубільців, яких він енергійно пострісав з неї. В цю мить килимок мало не зарив носом у землю, але Айкі встиг підняти його передній край і вони знову злетіли вгору. Тоді Айкі, тримаючи трохи піднятим передній край і піднявши лівий, ефектно розвернувся в сторону Бу. Його вже майже не було видно, настільки далеко його віднесли нюки.

— Тільки би вийшло так, як з лопатою. — бурмотів Айкі.

— Не треба так, як з лопата. — сказав Чамба. — З лопата погано було. Лопата вкраси ню.

— І Бу вкраси ню! — крикнув Айкі, роблячи спробу зайти в піке. На цей час Бу вже був практично під килимком і Айкі, круто розвернувши його, полетів униз, а Чамба додумався таки висунутись з килимка і успішно підхопити Бу. Звичайно, він весело повідсмикував нюків, які попричеплювались до все ще непритомного Бу і обняв малюка, покриваючи його поцілунками.

Айкі тим часом намагався вирівняти килимок. Нарешті це йому вдалося і він взяв курс на небо.

— Треба зробити так, щоби Бу ожив. — сказав Айкі.

— Чьо? Хай спаткати. — відмовив Чамба і погладив Бу.

— У нас нема карти неба, а Нумпі-ду я щось не бачу, тому треба Бу. — пояснив Айкі, розглядаючи небо навколо.

Було таке враження, що килимок досить вправно і швидко піднімається.

Чамба також почав шукати Нумпі-ду. Бу не приходив до тями.

— Є! — раптом зарепетував Чамба. Бу з переляку прокинувся у нього на руках.

— Шо є? — спитав Айкі.

— Нумпі-ду є! — зрадів Чамба, показуючи на острів, що і справді був схожий на дзигу.

— Точно. — пробурмотів Айкі і взяв курс на Нумпі-ду.

— Нарешті. — полегшено зітхнув Бу і з радості знепритомнів.

11. Тихий час

Назад летіли тихо. Можливо тому, що Бу лежав непритомний і не було в кого питати, бо крім нього ніхто нічого не міг пояснити. А тому Айкі і Чамба мовчки сиділи і диви-

лись то один на одного, то на Нумпі-ду, який за час їхніх пригод на острові Нью встиг трохи відлетіти вбік.

Головною проблемою тепер було те, як вдало приземлитися. Коли Бевзьовий килимок пролітав повз Дзигову обсерваторію, Айкі помітив, що скло обсерваторії прозоре тільки з середини, а ззовні всередину нічого сінько не видно. Тобто, від світу внизу обсерваторія цілковито схована. Однак тепер Айкі не хотілося думати про обсерваторію. Він намагався облетіти її і піднятися до поверхні свого рідного острова. Чамба намагався його морально підтримувати.

Як би там не було, Айкі вдалося обминати край Нумпі-ду і він взяв курс на Нумпідуське місто. Він добре пам'ятав свою обіцянку залишити килимка на площі.

Чамба весь час мовчав. Бу не приходив до тями. А площа вже зовсім близько. На Нумпі-ду якраз починало світити. А тому ні в місті, ні на площі нікого не було видно.

Айкі легенько задер передній край килимка і той загальмував. Чамба уважно стежив за тим, як Айкі намагається приземлитися. Тоді він почав переводити погляд з Айкі на площу внизу, потім назад на Айкі.

— Гопа! — раптом скрикнув Чамба і показав пальцем униз.

Айкі глянув туди і побачив того самого утака, який привів їх до Дзигової обсерваторії. Утак сидів на трибуні мера і дрімав обидвома головами.

В цей час килимка якимось різко почало заносити в напрямку землі.

— Тікай звідтіля! — закричав Айкі, передбачаючи жорстку посадку. Чамба вхопив Бу і відчув, як щось боляче гепнуло його по м'якому місцю. Через мить, коли розвіялась купа пилу, він побачив, що Айкі сидить і чухає свої потилиці десь за кілька кроків збоку, а Бу переляканими очима дивиться на нього.

Чамба зрадив тому, що Бу знову живий і начебто здоровий, і щиро поцілував його. Той з радості надувся і випав у нього з рук.

Так. І цього разу впали. Майже, як на острові Нью. Однак тепер було кілька відмінностей: Бу не втратив свідомість, а навпаки, до неї повернувся, а килимка, хоч і все одно вкрали — вкрали назавжди, і зробив це утак, який, все ж встиг прокинутись від крику Айкі і вчасно втекти від падаючого Бевзьового килимка. Він таки дочекався. Півночі чекав і дочекався. Айкі тільки подивився йому вслід, і то лише однією головою, і сказав:

— Ну і забирай. Баба з возу — мені легше.

— Забрав! — вигукнув Чамба, помітивши, як відносять Бевзьового килимка. Айкі нічого йому не сказав. Бу відповів за нього:

— Буде нам літати. Спати пора.

— Правда. Пішли до мене спати. — підмітив Айкі і піднявся. Бу зрадив, але Айкі продовжив: — Поспимо і підемо вчитись літати. — Бу зів'яв, похнюпився, але пішов за Айкі. Тільки Чамба залишився сидіти. Він ще трохи цим позаймався, але, помітивши, як у вранішній пітьмі зникли Айкі і Бу, схопився, щось закричав і побіг за ними.

Цього разу Бу якимось навіть не повірилось, що вони вже біля хатини Айкі. Біля абсолютно круглої хатини Айкі. Коли вони йшли до міста, все якимось було не так швидко. Але факт є факт. І вони всі троє знову тут.

Чамба позіхнув і вирішив, що і справді пора спати. Він вже навіть не питав у Бу нічого про все те, що трапилося з ними протягом останніх кількох годин. Він тільки ліниво подивився на поволі світліючий кусок неба і знову позіхнув.

В цей час Айкі якось дуже здивовано дивився на двері своєї хатини, точніше на їхню цілковиту відсутність. Бу також здивовано дивився на нього, не розуміючи, як той міг таке забути. Нарешті Айкі згадав, куди поділись двері, позіхнув і зайшов до середини.

Чамба з Бу залишились назовні. Вони хвилю так постояли, потім Бу вирішив спитати:

— Нас не запросять?

Чамба трохи подумав і відповів:

— Неа.

— То може так зайдемо? — знову спитав Бу.

— Мона. Але у він один лішко. — пояснив Чамба і хіхикнув.

Бу образився і буркнув:

— Я вже раз на порозі спав. — сказав і почав вкладатися на порозі.

Чамба дивився на Бу якось саркастично, аж поки той не вклався і не заснув. Тоді Чамба знизив плечима, хіхикнув і сказав:

— М'яке-м'яке ліщечко мені тутка і теплою ковдерьку. — а потім задоволено спостерігав за тим, як прямісінько перед ним розстелилось м'яке ліжко. Він влігся на нього і вкрився теплою пухкою ковдрою. Тоді ще раз подивився на Бу, який у сні вовтузився на твердому порозі, хіхикнув і солодко заснув.

12. Аерошкола

Сонце вже було справді високо, коли Айкі додумався прокинутись. Він солодко потягнувся у своєму ліжку і зіскочив з нього. Обдивився кругом і здивувався. Адже половина речей у хатині було потрощено і не було дверей. Тоді він задумався, і, коли згадав, що це трапилось із приходом малюка Бу, посміхнувся і пішов до дірки у стіні, яка ще недавно була дверима. В цей час йому прямісінько в очі засвітило яскраве Нумпідуське сонце. Айкі примружився, став перед порогом, посміхнувся і зробив спробу вийти назовні, але зашпортався в Бу, який спав на порозі, відчув себе, немов на килимку, але швидко приземлився на щось дуже м'яке. Коли Айкі нарешті розплющив очі, то побачив здивованого-прездивованого Чамбу, який перелякано відсунувся від нього. Виявляється Айкі лежав на Чамбиному м'якому ліжку, точніше він впав на нього і тепер здивовано дивився на цю цяцю, замовлену Чамбою.

Бу також дивився на Чамбине ліжко. Він вже й забув, що у нього зашпортався Айкі. Він навіть не звертав уваги на те, що сам перебував у акробатичній позі: на лівій частині голови та лівому плечі, спиною опираючись об стіну будиночка Айкі, і з ногами, що стирчали в різні боки. Його тепер мучила дилема: ображатися на Чамбу, який не нагадав йому про те, що на острові Нумпі-ду можна будь-що собі замовити, в тому числі й таке чудове ліжко, як у Чамби, чи може ображатися все ж таки на себе за те, що сам про цю особливість острова забув і виспався на незручному, твердому порозі. Однозначним

було тільки те, що на когось обов'язково потрібно ображатись. Отож Бу і вирішив ображатись на Айкі, який так безпардонно його розбудив.

Сам Айкі вже нарешті зліз з Чамбиного ліжка і, навіть не глянувши в сторону Бу, сказав:

— Пізно, хлопці. Йдемо вчитися літати.

Чамба нічого не сказав, тільки пішов за ним, також забувши про Бу. Чук тим часом впав на ноги, подивився на ліжку Чамби, яке чомусь починало розчинятися в повітрі і стрибнув на нього.

Чамба обернувся, почувши, як позаду щось плюхнулось на землю і голосно скрикнуло. Він помітив Бу, який сидів серед прозорого і майже зниклого ліжка, і починав надуватися. Чамба хіхикнув і вигукнув:

— Бу. Коли ти не треба то, шьо треба бульо, воно нема.

— Дякую, і тобі того ж. — відповів Бу і поплівся за Айкі і Чамбою.

— А знаєш, Чамбіно, там, за лісом, поближче до квітучого пагорба є ще один горбочок. — раптом сказав Айкі.

Чамба подумав і спитав:

— Ми там-ка літати?

— Там, кажуть, живе найкращий на весь острів інструктор. Правда, я не знаю, хто саме, але ми до нього йдемо.

Цього разу Чамба вже нічого не відповідав, а тільки слухняно йшов за Айкі, іноді обертаючись і дивлячись, де там Бу пропав. А Бу не пропав. Він просто повільно плентався позаду. По ньому було видно, що він таки образився.

— Ось. Дивися. — сказав Айкі, показуючи рукою на якусь табличку, що трохи незграбно стирчала із землі під невеликим горбочком.

Чамба оглянувся і побачив, що ліс уже встиг закінчитись, і тільки невдоволений Бу стояв позаду і кліпав одним оком. Тоді Чамба знову подивився на табличку і спробував прочитати, що там написано.

— "Центр управління польотами на позаорбітальні відстані". — урочисто прочитав Айкі, випередивши Чамбу. — Шо таке "позаорбітальні відстані"? — спитав він Бу, який вже перестав кліпати одним оком.

— Це десь туди, де ми летіли. — промимрив Бу. — Це далше від сонця.

— Ага. Зрозумів. Тобто, це то, що нам треба. — зрадів Айкі і сміло рушив угору.

Чамба і Бу пішли за ним. Причому Бу намагався не наближатися до Чамби.

13. ЛІТАТИ, ЛІТАТИ І ЩЕ РАЗ ЛІТАТИ

— Плюх?!?!?!?! - вихопилось у Айкі, коли він вийшов на вершину горбика і підійшов до перехиленої дерев'яної і чомусь не дуже круглої хатини.

Плюх сонно подивився однією головою на Айкі, стукнув рукою по другій і нарешті цілком прокинувся.

— То ти, Айко? - здивувався він і кинувся обнімати вчорашнього іменинника.

Айкі якось вдалось уникнути його обіймів і він спитав:

— Ти шо, інструктор?

— Ігі, інструкторь. Ти де дівси вчєра? Тебе гєт усі шукали. Ше й зара видий шукають. І я шукав. Тебе нїде не було. Видко ти під острів заштрик. Але то не є так. Туда не пускають.

— Чьо не пускають? - втрутився Чамба.

— Як чьо? Бо не можна! - пояснив Плюх.

Чамба вже нічого не питав, тільки думав над відповіддю Плюха.

— Йой, та то пустє. Ти хтів вчитиси літати? - продовжив Плюх.

— Та ніби так. - відповів Айкі, поглядаючи на Бу. Той дивився на Плюха і не помічав питальних поглядів Айкі.

— То йди зо мнов. - сказав Плюх і пішов до сарайчика за не дуже круглою хатиною. Айкі пішов за ним, Бу за Айкі, а Чамба кинув у сторону міста здорового каменя, що вався біля хатини.

— Ти шо, здурів? - перелякався Айкі, коли побачив це.

— Та я так, сильний. - зніяковіло відповів Чамба і почав малювати ногою круги на землі.

— Ти ж у місто кинув! - шопотом нагрімав Айкі, щоб Плюх не почув.

Та то ранок. Там-ка ніхто не є. - виправдався Чамба.

Сам ти ранок. Півдня вже пройшло. Забув, шо спати ліг під самісінький... - договори́ти Айкі не встиг, бо каменяка, кинутий Чамбою, приземлився трохи далі за містом і гучно гепнув, аж Нумпі-ду захитався.

Ігі, то шо, я так вчіри напивси, шо ше й тепєр світ сі крутит? - здивувався Плюх, відкриваючи двері сарайчика.

Добре, шо не попав. - зітхнув Бу, який, здається, після цієї Чамбиної витівки, остаточно прийшов до тями і перестав на будь-кого ображатися.

Хлопці! - крикнув Плюх з сарайчика.

Всі троє поспіхом кинулись до Плюха, так, ніби нічого й не сталося.

— Ото во, маєте. - сказав Плюх, коли Айкі затулив собою весь простір відкритих дверей. Бу спробував подивитись на те, що Плюх показував Айкові, але нікуди не зміг просунути голову. Чамба і не намагався подивитись. Він думав про те, куди все ж таки впав його каменяка. Аж тепєр він зрозумів, шо не дуже було варто кидати його кудись. Взагалі не варто було його чіпати.

— Вібирай. - сказав Плюх, показуючи на кілька десятків старєньких, пошарпаних, подекуди в дірках, засмальцованих килимків-літунців.

Айкі довго дивився і не міг нічого собі вибрати.

— Та тут і вібирати нема шо. Тільки одєн великий є - оцей-во. - і Плюх витягнув дєсь з-під інших килимків великого килимка, шитого немов і справді для Айкі. Айкі здивувався: для чоґо взагалі було казати "Вібирай", коли літати доведеться на одному і тому ж килимку.

— Твій дєдє Мумік дєс видко сидит з твоїм ліжником. Ти у него йґо не вєзєв. То мєш на цім літати. Та то ніц нічєо. То тільки навчишси, а потім у дєдє візьмєш свого. То не страшно. То навіть ліпше на пустому вчитиси, а на доброму літати. - виговорив Плюх.

Айкі не все зрозумів з його дивного діалекту, але повірив, що тато Мумік чекає його, аби вручити йому його власного килимка-літунця.

Плюх тим часом і собі витягнув пошарпаного килимка. Вручив Айкові його літально-го апарата і вийшов надвір. Бу з Чамбою сиділи і дивились на Плюха. Той подивився на них. Айкі відступив убік, розглядаючи свого тренувального килимка. Тоді раптом обидва: і Бу, і Чамба – схопились і закричали:

Ні. Ми не літаємо!!!

Плюх здивовано видивився на них обидвох.

Не літючи. – витримавши паузу, продовжив Чамба.

Не передбачено природою. – пояснив Бу.

А вас ніхто й не тегне. Літають тільки утаки. Всьо. Айко. Пішли. А оці-во хай собі сиде. – пояснив Плюх і пішов разом із Айкі за хатину.

— Дивитись будем? – спитався Бу у Чамби.

— Неа. Відповів той.

— І правильно. – сказав Бу, як раптом з-за рогу хатини вибіг Айкі і підхопив Бу на руки.

— Слухай, малий, як я навчуся літати, першим покатаю тебе. – сказав, опустив Бу на землю і побіг.

Чамба трохи образився, але згадавши, як весело літати з Айкі, вирішив перестати ображатися, до того ж йому в голову прийшла геніальна ідея:

Бу. Кажі про всьо, шоьо знати.

14. ІСТОРІЯ СВІТУ

Бу нічого не сказав, тільки микнув якусь травинку, покрутив її в руках і з'їв. Чамба здивовано видивився на нього, а той сказав:

— Фіга Травоська. Її їсти можна.

Чамба ніби зрозумів, але його здивування всеодно не пройшло. Бу микнув ще одну таку ж саму травинку і подивився на Чамбу. Чамба дивився на травинку, тоді підвів погляд на Бу і спитав:

Смашньо?

Неа. – відповів Бу, скривився і з'їв травинку.

— А чьо їшь? – здивувався Чамба.

— Голодний. – відповів Бу.

Чамба хіхикнув і урочисто мовив:

— Файнюцький торт для Бу. – і великий пухкий кремовий торт з'явився перед Бу, який саме зібрався микнути ще одну травинку.

— Шьо. Жябув? – спитав Чамба і знову хіхикнув. Бу незадоволено відклав у сторону свіжозірвану травинку, подивився на Чамбу і накинувся на торта.

Чамба саркастично дивився на те, як Бу їсть торта, а потім не витерпів і сам собі замовив втричі більшого, з'їв його і знову сидів, дивлячись на те, як снідає Бу.

— Бу, буде. – сказав нарешті Чамба, змучившись чекати. Бу послухався і відсунув у сторону недоїденого торта. Чамба глянув на його живіт і зауважив: — Тьобі така велика

торьта не мона.

Бу також подивився на свого круглого живота і погодився.

— Ну? - спитав Чамба.

— Що ну? - не зрозумів Бу, але через мить згадав: — А, так і скажи.

Чамба зрадів і примостився якомога зручніше, готуючись слухати розповідь Бу.

— Ну... - почав Бу, як над ним з диким криком пролетів Айкі. Не встиг Бу злякатися, як за Айкі шугонув Плюх, намагаючись його зловити. Чамба зіщулювся, Бу перевів подих, але ніхто нічого не сказав.

Через хвилику Бу нарешті почав говорити:

— Нам треба буде на острів Ерс летіти.

— Кудюк? - перепитав Чамба, широко розплющивши очиська.

— Тудюк, Чамбо, на острів людей. - Бу подивився на здивованого Чамбу і продовжив: — Давай спочатку.

— Давай-ка. - погодився Чамба.

Бу глибоко вдихнув і заговорив:

— Колись давно, а точніше 35 Нумпідуських років тому назад, тобто 4 чукських роки, бо сонце там у нас не так швидко крутиться... - Бу замовк, щось обдумуючи, Чамба уважно дивився на нього. Нарешті Бу придумав: — Ні, я не так розкажу. Дивись, Чамбо, це є наш світ літаючих островів. - і він почав малювати на купі піску, біля якої сидів Чамба, карту неба. - Це я малюю карту неба, її, до речі мають видати Айкові, тоді буде простіше. Так от, оце десь так, поки ти бачиш цього круга, і є наш світ літаючих островів. Він великий, не дивись на те, що він такий собі круглий і невеликий тут, на піску. - Чамба низько нахилився над піском і роздивлявся намальований Бу круг. Тоді Бу почав тицяти пальцем всередині круга і казати: — Оце, Чамбо, острови. Я їх всіх не натицяю, бо їх багато, крім того, вони постійно рухаються, і карта завжди змінюється, я аж навіть не знаю, для чого будуть Айкові давати карту, коли вона через 5 хвилин виявиться застарілою. - Бу на хвилику задумався, засунувши пальця до рота, потім різко витягнув його звідти і почав плюватися. Чамба відсахнувся. Виявилось, що Бу смоктав того пальця, яким у піску малював карту неба.

Виплюнувши пісок, Бу продовжив:

— З цього боку, на Північ від нашого світу є темний всесвіт. Там вже нема островів, а є щось таке, велике і кругле, вкрите темрявою. Їх таких там багато. Ну, як в нас островів. Називаються планети. Вони також літають, але в них вже нема волі. Їх прив'язано орбітами, ніби як шнурками. Інакше, як по них, вони літати не можуть. Це десь так, як наші сонця. І між ними все темно, страшно холодно і дихати нема чим. І закони фізики там неправильні: як будеш летіти і падати на планету, то, чим ближче ти до неї, тим сильніше тебе в неї гепне. Там взагалі не можна впасти. Кожна планета до себе тягне. Не так, як у нас: униз впасти просто, а от піднятися важко. Ось так. - Бу замовк і сидів, дивлячись на здивовано-переляканого Чамбу.

— Хочеш, можеш не вірити, тільки я це знаю. - пояснив Бу.

— Я вірити. - вимовив Чамба і проковтнув останній кусок торта, що його не доїв Бу.

— І править тим світом Зеб. Я його не бачив і нічого про нього ніколи не чув, але знаю, що він не дуже добрий. В його світі не дуже добре жити. Там холодно, голодно, там мало усмішок і тепла. Там взагалі, навіть убивають. – сказавши це, Бу здригнувся.

— Як то? – не зрозумів Чамба.

— А ось так: — ти хочеш жити, а тобі роблять так, що не живеш. – пояснив Бу.

— Зовсім? – не повірив Чамба.

— Зовсімше не буває. – сказав Бу і глянув у небо. Айкі вже ніби й непогано літав. Чамба також подивився туди і побачив дві невеликі цятки високо вгорі. Одна з них трималася рівно. Друга деякий час також робила те ж саме, а тоді раптом полетіла вниз. Перша полетіла за нею, зловила її і вирівняла. Обидвоє зрозуміли, якою з цих двох цяток був Айкі. Тоді Бу продовжив.

— Деякий час найбільший із наших всіх островів, острів Ерс, перебував близько до темного всесвіту і до нього завівало вітром з темряви. Тоді Зеб вирішив розширити свої величезні володіння і захопив разом із своїми монстрами острів людей. Там довго тривала війна. Було вбито біля половини всіх жителів острова. Дехто втік, решта, кого цілком захопили, втратили себе, стали керованими Зебом, тобто злими, кровожерливими і похмурими. Сталося це 35 Нумпідуських років тому. А Ерс зараз потихеньку наближається все ближче до темного всесвіту, потроху перетворюючись на планету, де вбивають і навіть їдять один одного.

— Як то? – спитав Чамба.

Бу подивився на нього і відповів:

— От так, як, дивись, ти береш мене, і їш так само, як їв торта.

— Але ти тоді нема! – здивувався Чамба. – І коли я ти їсти, ти боліти!

— Мене ніхто би там не спитав. – відповів Бу. Ти думав нюки – це погано? Вони найбільше, що можуть, так це зробити тебе одним з них, і ти будеш так само з землі вилазити. Утаки взагалі, ти бачив, коли злі, кидаються чимось неприємним і більше нічого поганого не роблять. А люди роблять так, що болить, і так, що перестаєш жити.

— Я не хотіти тудя. – проскиглив Чамба.

— Треба. – сказав Бу. – Коли те все сталося, на кожному острові стали готуватися до небезпеки з боку Зеба. На Нумпі-ду придумали піднумпідуську Дзигову Обсерваторію. Ми там були. Звідти вони навіть можуть бачити Ерс. Він хоч і далеко, але трохи нижче, чим Нумп-ду. Взагалі ті всі мудрі утаки, які сидять унизу, думають, що вони наймудріші. Вони навіть ніколи нагору не вилазять. Сидять там і дивляться за світом. Бачать усіх, хто внизу літає. А там трохи не такі всі мудрі, як угорі. Серед них усіх утаки таки наймудріші. Але ми з тобою згори. Тобто, ми можемо бути мудріші від утаків.

— Мудріші від Айкі? – зрадів Чамба і радісно підскочив. Він видивився у небо, але нікого і нічого там не побачив. Подув легенький вітерець і гойднулася чуприна Чамби. Він поправив її рукою і сів біля Бу.

— Пам'ятаєш два підноси з напитками? – спитав Бу. Чамба похитав головою. – Там були три для нас і три... також для нас. – Бу запнувся, засміявся і продовжив: — перші

три ми випили, а другі мали пити, бо ми з тобою, Чамба, не підійшли ні Рігоберу, ні Кубіку, бо ми згори, а нікого згори вони не знають і подумали, що нас нема, що ми помилка природи. Наші напитки тоді мали би випити оті, такі, як Айкі. А ми би випили інші напитки, після чого би все забули і нічого про дзигову обсерваторію не пам'ятали.

Чамба якось ніби трохи засмутився. Тоді Бу вирішив розвеселити його:

— А летимо ми на Ерс, бо мудрі утаки думають, що на Ерсі збирається військо для того, щоб захопити наш світ, а ми маємо це в'яснити.

— А чьо ми? - спитав Чамба.

— Точніше Айкі, ну і ми разом з ним.

— А буде страшно?

— Напевно.

Чамба подивився на Бу, а той підморгнув йому і сказав:

— У нас є найсильніший у всьому світі Чамба, найкмітливіший Айкі і той, що знає все - я.

Це трохи заспокоїло Чамбу і він полегшено зітхнув, коли, раптом, біля нього з шиком, по-фраерськи приземлився Айкі. Бу з таким подивом витріщився на те, як плавно, легко і красиво Айкі це зробив, що навіть не помітив того, що відразу кинулося в очі Чамбі: Айкі прилетів на своєму власному килимку-літунцеві, тому, що його побачив Бу ще вчора.

— Привіт! - вигукнув Айкі і зіскочив з килимка.

— Привіт. - прошепотів здивований Бу.

— То я, хлопці, вже геть навчився літати, навіть додому залетів, з татом і мамою попрощатися і килимка захопити.

— А Плюх? - спитав Чамба.

— Плюх знов напився свого зілля і спить в хатині. Ви хіба не помітили, як він туди залетів? - Айкі щиро здивувався і радісно обійняв Бу з Чамбою. - Ну шо, хлопці, то вже вечір, чи ви і цього не помітили. Поспимо тут, а зранку подивимося на квітучий пагорб і полетимо до острова Ерс, виконувати нашу місію. - Айкі сказав це так урочисто, що Бу з Чамбою навіть повірили і нічого не запідозрили, але Бу раптом осінило.

— Ти звідки про Ерс уже знаєш?

— Ха! - вигукнув Айкі. - Я найкмітливіший у всьому світі, до речі, Бу, можеш виключити свого нумпідона.

Бу здивувався, глянув на нумпідона, про існування якого вже встиг і забути і виключив його. Чамба дивився на це все і раптом почав реготати. Та ще й так реготати, що аж перевернувся і, зловившись за живіт, качався по землі.

— Бу, коли я тобі прийшов казати, що тебе покатаю, як навчуся, я включив тобі нумпідона - ти навіть не помітив. Потім включив свого і все чув, що ти говорив. Чамба ж свого не включав, тому ніхто з вас і не догадався, а я все-все чув. Смачний був торт? А покажи мені Фігу.

Бу образився і почав бити Айкі кулаками. Той засміявся і спробував втекти, але зашпортався в Чамбу, який валявся на землі і реготав. Потім зверху на них всіх з

розгону впав Бу, якому чомусь також захотілося сміятися. Його вже не хвилювало те, що на острові Ерс робиться з колись добрими і мирними його жителями. Він хотів просто повалятися разом з цим двома регочучими чудіками, з якими тепер доведеться політати по світу.

15. КВІТУЧИЙ ПАГОРБ

— Чьо! Ужьо? - зарепетував Чамба, розбудивши Бу. Чук солодко потягнувся на своєму теплому і м'якому-прем'якому ліжку, позіхнув і відчув, як його енергійно стягнули з нього.

— Ей. - почав протестувати Бу. Але на Чамбу це не подіяло. Він тримав незадоволеного Бу в руках і щось намагався сказати. Це у нього чомусь не виходило. Бу дивився на нього і бачив, як смикаються його губи в марній спробі щось вимовити.

— Це ми летимо вже. - пояснив Айкі.

— Ага. - нарешті спромігся сказати Чамба.

Бу насилу зіліз з Чамбиних рук і впав на землю. Навкруги було так гарно. Сонячно і тепло. Бу подивився на небо, примружився від яскравого сонця і ще раз солодко позіхнув, але цього разу його grimнули по спині - аж він перевернувся. То був Чамба. Він знову онімів і намагався привернути увагу Бу. Малому це набридло і він підбіг до Чамби, став перед ним, хвилю подивився на те, як він кривляється і щосили крикнув:

— Ми летимо!

Чамба перестав рухати губами і здивовано витріщився на Бу.

— Хто тама ричит? - спитав Плюх, який з'явився з-за спини Айкі. Самому Айкі, мабуть, все було цілком байдуже. Він гарненько вичищав якоюсь щіточкою свого килимка, уважно обдивляючись його, щоб нічого не пропустити.

Бу засоромився і відійшов у сторону. Чамба продовжував стояти і кліпати своїми райдужними очима, а Плюх повернувся до Айкі і почав щось йому розказувати.

Бу вирішив відвернутися. Чамба також. Так вони і сіли, повернувшись один до одного спинами.

Сонце вже трохи високувато піднялося. Але всеодно ще до обіду далеко. Воно якось так лагідно гріло. Бу ще раз подивився на нього, ще раз примружився і ще раз солодко потягнувся. Аж раптом різко обернувся, та Чамба цього разу його не чіпав. Тоді Бу заспокоївся і провів рукою по шовковистій зеленій травичці. Вона ніжно залоскотала його руку. Легеньким поривом війнув свіжий вранішній вітерець. Стало так добре і млосно... але очі Бу раптово витріщилися на невідомо-що і він закричав:

— Як летимо!?

Всі знову на нього видивились. Айкі навіть перестав чистити килимка, а Чамба дав йому шматок свого торта, якого вже встиг замовити. Бу взяв торта і швидко з'їв його. Айкі тим часом сховав у кишеню щіточку і розстелив килимка. Той завис над самісінькою землею. Але Бу це не влаштовувало.

— Вже летимо? - перепитав він.

— Треба. Вам вже пора звідсіля махати. - пояснив Плюх. - Вас уже пантрують великі пригоди у великім світі.

Айкі підійшов до Бу і казав:

— Зараз ми летимо до квітучого пагорба, а потім, вже звідти візьмемо курс на Північ.

Бу нічого не відповів. Чамба також залишив спроби сказати хоч що-небудь. Після історії, яку йому розповів Бу, у нього якось геть відпало будь-яке бажання летіти до острова Ерс.

— Ну що, сідаємо? – вигукнув Айкі і сам стрибнув на килимка.

Бу неохоче послідував за ним. Йому також не хотілося кудись летіти. Сонечко тут таке тепле і гарне. До того ж, Бу лише сьогодні пізнав насолоду життя на Нумпі-ду. Він нарешті виспався на м'якому ліжечку, наївся смачного торта, та й взагалі, за два дні якось звик до цього острова.

— Альо! Чамбіно, ти що там, спиш? – крикнув Айкі, побачивши, що Чамба і не збирається наближатись до килимка.

Чамба нічого не відповів, навіть уваги не звернув на слова Айкі. Тоді Айкі знову покликав його, на що Чамба повернувся до нього спиною.

Ти ба. – здивувався Айкі і зліз з килимка, підійшов до Чамби і поклав йому руку на плече: — Слухай, Чамбіно, нам таки треба туди летіти, може й справді світу допоможемо. Ти коли-небудь всьому світу допомагав? – Чамба мовчав. – От бачиш! І я ніколи. – Чамба всеодно мовчав і слова Айкі якось не справляли на нього ніякого враження. Тоді Айкі вирішив інакше переконати його. Він обійшов його, став перед ним і всіма чотирма очима вдивився у його два. Тоді Чамба заплющив очі. – Дивись. – почав Айкі. – Ти мені друг? – Чамба не відповідав. – Друг, я питаю? – Чамба розплющив очі, але нічого не говорив. – Друг? Питаю востаннє. – Айкі допитливо подивився на Чамбу, а той дивився на нього і мовчав. Айкі зітхнув, махнув рукою і пішов до килимка, скочив нього і завмер.

Без Чамби не добре летіти. – сказав Бу.

Ото я і не лечу. – відповів Айкі.

А він не йде. – сказав Бу, показуючи пальцем на Чамбу, який навіть не обернувся до них.

Раптом Айкі підняв угору руку і тицьнув пальцем у небо. Бу подивився туди, куди показував Айкі, але той сказав:

— То я придумав. Тримайся за килимок.

Бу зловився руками за край килимка і відчув, як той плавно піднявся, розвернувся і направився до Чамби. Бу перехопило дихання – так вправно керував килимком Айкі. Всього день вчився і так навчився. Коли килимок впритул наблизився до Чамби, Айкі підхопив його, при цьому сам мало не впавши, і посадив поруч із собою. Чамба все так же мовчав. Він, напевно, зрозумів, що викрутитись йому не вдасться і всеодно потрібно буде летіти на Ерс разом з усіма. Отож він і сидів тихо.

Тим часом килимок повернув назад і Айкі трохи знизив його, долетів до Плюха, помахав йому рукою і крикнув:

— Бувай здоровий, дядьку Плюх. Спасибі тобі.

Плюх у відповідь замахав руками і прокричав:

— Бувайте здоровенькі, хлопці, файнюцького вам льоту.

Бу також замахав руками на прощання, а Чамба ні на що не реагував.

Айкі взяв курс на квітучий пагорб, що велично здіймався вгору трохи вбік від середини острова. Бу перекинувся через край килимка і розглядав краєвиди, що відкривались його оку. Внизу був цілий острів. Не такий він вже й великий. Його рідний острів десь втричі більший.

— Он твоя хатина! – раптом закричав Бу, показуючи пальцем кудись униз. Айкі перекинувся через край килимка і побачив її – хатину, в якій прожив все своє життя до Дня Великих Утаків.

— А гарно вона там приліпилася в лісі, правда. – захоплено сказав Айкі і штовхнув Чамбу в бік. Чамба ніяк не відреагував. – Слухай, Чамбіно, а з тобою щось не то. – сказав Айкі, присунувшись до Чамби. Бу також подивився на нього. Чамба сидів і не рухався. Навіть очі не кліпали.

— Не то. – підтвердив Бу. – Перелякався.

— Чого? – здивувався Айкі.

— Острова Ерс.

Айкі вхопив Чамбу на носа і притягнув його поближче до себе:

— Слухай, Чамбіно, тобі не можна боятися. Ти найсильніший у всьому світі, який тобі, можливо, треба буде рятувати. І ти хочеш, щоб ми почували себе спокійно і впевнено поруч із тобою? Не смій мені боятися.

Чамба тільки відштовхнув руку Айкі від себе, але нічого не сказав.

— Такого з ним ще ніколи не було. – прошепотів Айкі на вухо Бу.

Бу нічого не сказав, тільки знизив плечима і подивився вниз.

— Ой, дивись, там квітучий пагорб! – раптом закричав Бу.

Айкі не відразу подивився вниз. Він глянув на Чамбу, але, побачивши, що той не реагує навіть на квітучий пагорб, вирішив забути про нього.

— Бачиш, який він гарний. – захоплено мовив Айкі, перекинувшись через край килимка. Вони полетіли трохи повільніше, кружляючи навколо пагорба, усіяного різнобарвними квітами. Такого Бу і справді ніколи досі не бачив. Не бачив цього і Айкі, адже з землі нічого не видно, а вилізти сюди і важко, і взагалі не можна – щоб не топтати цю красу.

— Гарно. – сказав Бу.

— Гарно. – відповів Айкі.

Чамба мовчав і не дивився на пагорб.

Пагорб сам по собі не був великим. Але на ньому росло стільки квітів, скільки, мабуть не росло у цілому світі. А бджілок скільки літало серед квітів – носили пилок з однієї квітки на другу. Айкі задоволено посміхнувся і сказав:

— То бджоли мого тата. У нього велика пасіка. Цілий острів мед у нього бере.

Бу здивувався, задумався, а потім спитав:

— А для чого вам пасіки і таке всяке, коли ви все можете замовити?

Айкі подивився на нього і відповів:

— Дурний ти. Хіба може що таке бути гарне і добре, як те, що ти сам зробиш, виростиш, доглянеш?

Бу подумав і сказав:

— Не знаю. На моєму острові їдять траву, бо нічого там більше нема.

Айкі здивувався і сів біля Бу. Подивився на нерухомого Чамбу і сказав:

— Може його стукнути треба?

Бу також подивився на Чамбу і заперечно похитав головою.

Айкі ніби з ним погодився.

— Ну що? Сідай камінчиком, і ми летимо на позаорбітальні відстані. – сказав Айкі і витягнув з кишені карту неба. Бу подивився на неї і тепер йому стало зрозуміло, чому карта неба не може бути застарілою: коли Айкі розгорнув її, на ній не було простого малюнка, як думав Бу. Вона вся рухалась і острови на ній летіли своїм курсом.

— Сюди. – сказав Айкі, тицьнувши пальцем у білий острів.

— А то що? – спитав Бу.

Айкі здивовано подивився на нього і спитав:

— То ти в мене питаєш? Я думав, що ти у нас всьо знаєш.

Бу почухався і сказав:

— Острів-сніговичок. Я забув, що я це знаю.

Айкі засміявся, знову штовхнув Чамбу, але той все так же не рухався. Тоді Айкі замовк, кашлянув і повернувся до пілотування килимком.

Бу ще обернувся назад і побачив Нумпі-ду. Він потихеньку віддалявся. Вже було видно знизу Дзигову Обсерваторію. Але Бу востаннє глянув на квітучий пагорб. "І оце ми звідси летимо?" – подумав він, зітхнув і спрямував свій погляд у синю далечінь попереду.

16. Острів-Сніговичок

Раптом заговорив Чамба. Бу вже трохи закуняв, але слова Чамби його розбудили. Навколо було тільки небо і голос Чамби:

— Айка. Я летіти, якчьо ти я на осьтрів скарьба везти.

Айкі задоволено обернувся до Чамби і сказав:

— Чамбіно, якщо такий острів є, і якщо ми його побачимо, чи почуємо про нього – обов'язково полетимо туди.

Чамба нарешті засяяв, Бу полегшено зітхнув, Айкі подивився на карту неба і сказав:

— Хлопці, нам вже й не так далеко летіти.

Бу заглянув до Айкової карти і побачив, що червона цятка, яка позначала їхній килимок, вже впритул наблизилась до білої цятки Острова-Сніговичка.

— Ну то шьо – торт. – вдоволено вигукнув Чамба, приготувавшись до появи його улюбленої страви.

Айкі подивився на нього і сказав:

— То добре, Чамбіно, що ти так ожив, але торта не буде.

Чамба не повірив і повторив замовлення, але, коли нарешті торт таки не з'явився, він вирішив обідитись.

— Чамбіно, тут не Нумпі-ду і бажання тут не здійснюються так просто.

Чамба якось ображено подивився на Айкі. Бу співчутливо глянув на Чамбу, а сам Айкі тим часом урочисто мовив:

— Хлопці, ось він наш красень Сніговичок.

Бу і Чамба одночасно подивились у ту сторону, куди показував Айкі і побачили великого білого-пребілого острова, над яким крутились густі хмари, з яких сипав сніг.

— Ото так чудо! - вигукнув Бу. - Давай підлетимо ближче.

— Давай-ка, давай-ка. - погодився Чамба і вже перестав ображатися.

Айкі потихеньку скерував килимка до вершин снігових гір острова.

— Не забувайте, хлопці, що нам на острів сідати не варто: там снігу купа і холодно.

— А шьо то - сніг? - спитав Чамба.

— Ти його ніколи не бачив? - спитав Бу.

— Неа. - щиро відповів Чамба.

Бу ще раз подивився на Сніговичка і сказав:

— Сніг - то таке, як дуже холодна вода, яка стає пухом.

Чамба зіщулився і прошепотів:

— Там-ка хольодно?

— Напевно. - сказав Айкі, заходячи в піке над засніженими вершинами.

— Не напевно, а навіть дуже. - уточнив Бу.

— Давай-ка тільки зверьха дивитись, а там-ка не летіти. - запропонував теплолюб Чамба.

Айкі лихо обминув одну з найвищих скель і сказав:

— Ми ж то і робимо.

Чамба подивився на Айкі і Бу, побачив, що їм обидвом цікаво тут і вирішив промовчати.

— Дивись, Айкі, он там найвища вершина, підлети до неї і зупинись там. - запропонував Бу.

— Я би казав летіти униз, під хмари, бо звідси ніц не видно, крім хмар.

Бу, який і сам любив тепло, несхвально подивився на Айкі і вказав рукою на вершину. Айкі посміхнувся і полетів туди.

Внизу і справді, крім хмар і вершин, які з них стирчали, нічого не було видно. Коли Айкі спинив килимка-літунця над самісінькою вершиною найвищої гори, він і Бу звісились з килимка і подивились униз. Деякий час вони так висіли і дивились, аж Чамбі стало цікаво і він також приєднався до них. Внизу злегка рухалась велика купа хмар. Дуже зрідка вона розривалась і було видно землю внизу, всю білу-білу, вкриту снігом. Чамбі такий пейзаж не дуже сподобався і він знову сів на килимку. Але не встиг він цього зробити, як відразу закричав:

— Тікай-ка, Айка!

Айкі схопився і подивився вперед. Прямісінько на них на великій швидкості щось

мчало, по дорозі крутячись у різних напрямках і щосили репетуючи. Айкі спробував відлетіти в сторону, але було вже надто пізно. Те щось, що так швидко летіло на них, з розмаху їх гепнуло, і вони всі троє повилітали з килимка.

Чамба встиг вхопитися за камінь, що стирчав з вершини гори і повиснути на ньому. Айкі якимось чудом умудрився зловитися за ногу Чамби і повиснути на ній, а Бу ще на килимку міцно вчепився в шию однієї з голів Айкі і тепер висів на ній незважаючи на крики другої голови, яка пояснювала Бу, що він задушить першу. Бу злякався і так міцно тримався, що всі крики Айкі були цілком марними.

Те, що збило всіх трьох з килимка, виявилось Бубухом, який ще мить попетляв і також випав із свого килимка, однак встиг вхопити його однією рукою і той повис у ній. Він пролетів повз Чамбу, який зібрався використати свою силу для того, щоб підняти всіх на килимок, що мирно висів там, де з нього було збито його пасажирів. Пролетів повз Айкі, але в останню мить устиг вхопитися за його ногу. Такої нагрузки камінь, на якому всі четверо висіли, не витримав, розколовся і посипався дрібними кусочками. З диким криком четверо потерпілих катастрофу полетіли вниз. До хмар залишалось ще трохи далеко і було видно, що їм усім вдасться впасти не на каміння, а в сніг. Так воно і сталося. Першим впав Бубух, який ще в польоті пробував розгорнути свого килимка, а в результаті тільки загорнувся в нього. І таким загорнутим клубком почав ковзати по снігу униз, якимось чудом обминаючи подекуди виступаючі каміння.

Слідом за ним на трасу вийшли Айкі і Бу в нього на шиї. Задерши ноги, Айкі помчав униз за Бубухом. Але раптом Бу закричав:

— Каміння!

Айкі опустив ноги і почав ними керувати. Але, коли він підскочив на трампліні, приземлитись йому вдалось тільки догори ногами і керувати знову було важко. Під час польоту Бу якось відчепився.

Позаду мчав Чамба, не перестаючи репетувати. Раптом Бу осінило і він крикнув до Чамби:

— Не кричи так голосно, буде лавина.

— Шьо то лавина? – спитав Чамба і підскочив на трампліні.

Бу не встиг відповісти, як позаду них почувся гул. Чамба повернув голову і побачив величезну купу снігу, яка гналась за ним. Від цього він ще сильніше закричав. До того ж, почалися хмари і зовсім нічого не було видно. На щастя у хмарах каміння вже не було. Тут був тільки сніг і було його багато.

Швидкість стала настільки великою, що хмари миттю закінчились і аже тепер всім чотирьом відкрилась вся краса Острова-Сніговичка. Щоправда ніхто тепер і не думав роздивлятись навкруг. Супер слалом ще не закінчився і основним завданням всіх було якомога вдаліше з'їхати. Бубух з Айкі суттєво вирвались вперед і мчали швидше від Бу і Чамби. Чамба до того ж весь час обертався і кожен раз переконувався в тому, що лавина вперто хоче його наздогнати.

Бубух і Айкі, який вже майже наздогнав його, вискочили на ще якийсь трамплін, цього разу, правда, гігантський, і шугонули високо вгору. В польоті Бубух знову почав

видряпуватись із свого килимка. Це в нього получилось лише тоді, коли він усвідомив, що його обидві голови вже в снігу, а ноги задерті високо вгору, і так він продовжує спуск.

На цьому етапі Айкі наздогнав і перегнав його. Але раптом очі його в декілька раз збільшилися і він щосили закричав. Прямісінько попереду, там, де вже закінчувалась гора, починався ліс. Айкі на шаленій швидкості нісся в ліс. Бубух якось трохи відстав від нього і, можливо, йому вдасться вчасно загальмувати. В Айкі це однозначно не получится. Але ж він найкмітливіший у світі. І він почав швидко думати. Трохи збоку зліва був поворот, який плавно закручувався догори – ідеальне місце для гальмування. Але ж його несло прямісінько вперед, в ліс. Айкі подивився направо: там спуск був крутішим. Туди він і покерував. Коли йому вдалось вийти на гребінь спуску і він побачив, що за цим гребенем обрив, Айкі щосили спробував зробити поворот наліво. На його превелике щастя в нього це получилось. Перед самісіньким лісом він таки повернув наліво і почав йти по прямій, а потім взагалі повернув угору і спинився, нагорнувши купу снігу.

Бубух побачив те, що зробив Айкі і зробив те ж саме. Йому це вдалося краще, бо гнав він не так швидко.

Бу з Чамбою безнадійно відстали. Вони були настільки зайняті лавиною, яка переслідувала їх, що не помітили повороту наліво і затормозили перед самісіньким лісом. Ні вони не бачили Айкі, ні Айкі не бачив їх. Лавина була вже зовсім близько. На всій протяжності спуску вона підхопила силу-силенну снігу і тепер була просто гігантською. Чамба переляканими очима видивився на неї. Бу якимось чудом не втратив свідомість. Що робити? Унизу ліс. Збоку є поворот, в який лавина, напевно, не залетить, але немає часу туди бігти. А от перед самим лісом Чамба помітив печеру. Він вхопив Бу і стрибнув до печери. Приземлився він перед самим входом, швидко заскочив до нього і саме в цю мить лавина з страшним гулом пронеслась над ними і повністю засипала вхід до печери.

Айкі перелякано дивився на те, як лавина шугонула попри поворот, в який він звернув. Трохи снігу повалило і сюди, але не настільки сильно, щоб досягти Айкі чи Бубуха, який зупинився трохи нижче.

Лавина нарешті вляглась і заспокоїлась.

Бу перевів подих. Полегшено зітхнув і Чамба. В печері було темно, але від снігу ніби якось трохи ставало світліше. З часом очі звикли і Бу з Чамбою почали досить непогано бачити і один одного, і все навкруг. І саме в цю мить вони вперше кинулись один до одного і обнялись.

Але раптом в них обидвох запищали нумпідони. І вони обидвоє одночасно вхопили їх і закричали в них:

— Рятуйте!!!

У відповідь в обидвох нумпідонах почувся голос Айкі:

— То ви живі-здорові? Як то добре! Хлопці, де ви?

Чамба з Бу подивилися один на одного і говорити вирішив Бу:

— Ми в якісь печері перед лісом, нас тут засипало. Не знаю, чи ми звідси вилізем так просто.

— Перед лісом, кажете? Я йду вас шукати, а ви там подивіться, чи нема якого другого виходу.

— Добре. – сказав Бу, секунду подумав і сказав:

— Айкі, ти краще полети з Бубухом нагору і заberi килимка, а потім нас розкопуй.

— Ха-ха, хлопці. В тому то і проблема, що наші пригоди починаються. І ти, Чамбіно, довго будеш мерзнути на Сніговичку – Бубух злякався, що я щось йому зроблю і втік.

— Кудюк? – перелякано спитав Чамба.

— Геть утік. Всьо. Забули про нього. – сказав Айкі. Удачі вам хлопці. Думаю, скоро зустрінемо. Кінець зв'язку. Відтепер будемо говорити по три секунди. Всьо, я пішов до вас. – і Айкі виключив свого нумпідона.

Казай-ка я сюда не летіти. – з мідрим виразом обличчя сказав Чамба. Бу тільки знизив плечима і нічого не сказав.

17. ХРОПСЬ

Айкі виключив свого нумпідона, почепив його на пояс і глянув угору. Аж до самих хмар тягнулась гора, біля підніжжя якої він стояв. І там, біля її вершини висить їхній килимок. Без килимка у них нічого не полдучиться.

Айкі здригнувся від холоду і подумав: "А на вершині було холодніше". Він ще раз глянув угору. З тієї сторони, якою вони всі з'їхали донизу, гора була цілковито білою, геть вкритою снігом. А от прямо над Айкі височіли обвіяні вітром скелі. Тут Айкі подумав, як добре, що вони не цією стороною спустились. Інакше їм було би не солодко. Адже там тільки скелі, подекуди вкриті снігом, якого постійно звівав вітер. Холодний, крижаний вітер. Айкі знову здригнувся і подивився в сторону засипаної печери. Там тепер була здорова купа снігу. Ліс таки стримав лавину і майже вся її маса тепер була над печерою. Але Айкі помітив, як снігова шапка злегка здригається, потім вона взагалі підкинулась угору, але впала там же, де була до цього. Це, напевно, Чамба намагається використати свою величезну силу.

— Не виходить? – спитав Бу, дивлячись на знесиленого, засипаного снігом Чамбу.

— Неа. – відповів той.

Тоді Бу вирішив піти вглиб печери. Чамба пішов за ним. Очі обидвох вже призвичаїлися до темряви і вони з цікавістю почали розглядати все те, що перед ними відкривалося.

А тут, як виявилось, було досить цікаво. До того ж, тепло. І справді тепло. Чамба навіть спитав:

— Бу, чьо тут-ка тепло?

Бу подумав і відповів:

— Я щось ніби знаю, але нічого не можу сказати. Тут хтось це все має гріти.

— Я і сям це знати. – буркнув Чамба і пішов наперед. Перед ним був поворот, зайшовши за який, він завмер на місці. Бу швидко підбіг до нього і також завмер. Печера перейшла у широкий грот, який східцями тягнувся далеко вгору.

— Ото дірка в горі! – вирвалось у Чамби. Ехо відповіло йому і зникло у висотах гірського гроту.

Бу тим часом витягнув свого нумпідона і включив його.

— Шьо ти робити? – спитав Чамба.

— Альо, Айкі, не йди до печери. Ми тут знайшли якийсь грот, він тягнеться високо вгору. Підемо ним уверх. Там десь, може, вийдемо.

— Добре, то я йду вгору верхом. – відповів Айкі і виключив нумпідона. Він ще раз глянув угору і витягнув з-за пояса набір всяких інструментів, якого йому дав Плюх. Порившись трохи, він знайшов шнура-липучку. Це такий шнур, який, куди би його не кинув, другим кінцем прилипне до будь-якої поверхні. Айкі взяв його в руки, подивився на скелю, що нависала над ним, розкрутив шнура і кинув його вгору, тримаючи один кінець в руці. Шнур розкрутився і його саме вистачило, щоб другим кінцем зачепитись за скелю. Але Айкі трохи не пощастило. Він зачепився за снігову шапку на скелі. Але що було робити? Айкі смикнув шнура – той, ніби тримався, тоді він повис на ньому, і аж тепер шнур відчепився, потягнувши за собою всю снігову шапку. Айкі впав, подивився вгору і швидко схопився на ноги, але не встиг втікти. Десь хвилину йому довелось вилазити із снігової купи, яка накрила його. Він весь тремтів від холоду, але йому всерівно було смішно з того, що трапилось. Він ще глянув нагору. Тепер все було просто супер. Ніякого снігу на скелі. Шнур липучка вже точно прикріпиться. Отож Айкі знову розмахнув шнуром, закинув його нагору і той намертво прилип до скелі. Айкі посмикав його, повисів на ньому – все було надійно і Айкі поліз нагору.

Це не був його перший альпіністський досвід. Ще малим він любив лазити по горах Холідей, що на південній частині Нумпі-ду, з протилежної сторони від квітучого пагорба. Але тоді було простіше. Було не так холодно і гори не такі високі. Однак у Айкі все получилось і перший рубіж на шляху до килимка подолано. Він заліз на самісінький вершечок скелі і сів. Звідси краєвид відкривався значно кращий, аніж знизу. Ось він і почав роздивлятися острів.

Валив сніг, але Айкі бачив досить далеко зовсім білі гори і рівнини. В основному це були гори. Швець так і казав. На Сніговичку майже самі гори. Все якимось так біло-біло, але красиво. Раптом Айкі помітив якусь яскраву цятку, що потихеньку наближалася до гори, обходячи ліс. Він вдивився в неї, але помітив лише щось схе на живий ходячий вогонь. Тоді він вхопив нумпідона і заговорив до Бу:

— Бу, тут щось таке дивне ходить. Таке, ніби вогонь живий. Іде до гори.

Бу завмер, важко ковтнув і відповів:

— Айкі, тільки не попадайся йому на очі. Це Хропсь. Зроби так, щоб він тебе не побачив. Він до нас з Чамбою іде.

Айкі ще хотів щось спитати, але Бу виключив нумпідона. Тоді він ліг на землю і взявся спостерігати за цим дивним хазяїном острова. Але ж швець казав, що тут ніхто не живе! Може цей Хропсь не один тут? Айкі всеодно вирішив послухатись Бу і не висовуватись.

Сам Бу нарешті відійшов від потрясіння і сказав:

— Чамбо, я все-таки знаю, чому тут так тепло.

То ми тікай-ка? - перелякався Чамба.

— Нагору! - скомандував Бу і вони обидвоє побігли уверх, перескакуючи із сходинки на сходинку.

— А хто то є Хропсь? - все ж спитав Чамба.

Бу перевів подих і швидко вибарабанив:

— Володар вогню. Тут ти бачив, скільки снігу, і він тут падає постійно. А куди ж він дівається? Ото Хропсь і ходить по острову і топить його. А так, як він постійно падає, — Хропсь його розтопити не може. Тому і злий. Краще на очі йому не попадатись.

Ото на, маємо. - промимрив Чамба і кинувся доганяти Бу, який втік наперед.

18. ЮПІ

Чамба швидко обігнав Бу, вибіг трохи вперед, забіг за ще один поворот і завмер.

— Опа! - вихопилось у нього і він рукою стримав Бу, який саме надбіг знизу.

Бу зупинився і обережно глянув туди, куди заворожено дивився Чамба. Те, що він там побачив, перевершило будь-які його попередні враження від життя. Перед ним відкрилась широка печера, осяяна якимось дивним рожевим світлом, посеред якої сиділа неймовірної краси богиня. Бу спробував напружити свій мозок, але так і не зміг сказати, хто перед ним. Вона сиділа в півоберта до Бу і Чамби і не помічала їх. Обидва вони завмерли і не сміли бодай поворухнутись, зачаровані нею, а вона розчісувала пишне русяве волосся, що якимось магічно напівпрозоро сяючи спадало на її тендітні плечі. Сама вона була також якоюсь ніби напівпрозорою, і просто неймовірно красивою.

Благовійна тиша запанувала навкруг. І в цій тиші немов заграла дивна музика, від якої забігали мурашки по спині і здригнулося серце. Своєю ніжністю вона пронизала повітря, яке стало ніби невагомим і осяялось красою.

Але раптом запищали нумпідони Бу і Чамби, красуня злякалась і подивилась в їхню сторону. І Бу, і Чамба дивились на неї широко витріщеними очима. Тепер вони побачили її обличчя і краса його настільки заворожила їх, що ніхто і не здогадався послухати, чого хоче Айкі. Але нумпідони знову запищали і Бу так вклучив свого.

— Хлопці, Хропсь топить сніг біля вашої печери. Зараз він до вас добереться. Що мені робити? - закричав Айкі. Бу, не зводячи очей від красуні, сказав:

— Сиди там тихо, ми самі розберемось. - і виключив нумпідона.

Чамба нарешті трохи отямився, посміхнувся і сказав:

— Привіта.

Красуня подивилась на нього, також йому посміхнулась і кивнула головою. Бу подивився на Чамбу, потім на красуню і відкрив рота, намагаючись щось сказати, але в нього нічого не вийшло і він вирішив закрити його.

— Хто ви? - раптом спитала красуня і підлетіла до них. Так, саме підлетіла. Бу витарашився на неї і тут його осінило.

— Ти з острова Лямур?

Красуня подивилась на нього, облетіла його і він мало не втратив свідомість від її

неймовірно ніжного і принадного аромату. Він тільки трохи захитався. Чамба зловив його і Бу нарешті оговтався. Він глянув на красуню і йому чомусь стало соромно. Тоді він сховав погляд і заклав руки за спину, нервово там їх потискуючи.

— Ви знаєте, звідки я і боїтеся мене? – щиро здивувалась красуня. А голос її звучав так ніжно, так ніжно, що тепер вже Чамба мало не впав. Тоді вона торкнулась його чола і подивилась йому прямісінько в очі. Чамба відчув, як з одного ока стекла сльозинка. З його мигаючих райдужних очей ніколи нічого не текло! Він так зніяковів і відчув себе настільки щасливим, що не зміг втриматись, і сльозинки потекли одна за одною.

— Ти плачеш, бо в тебе добре серце. Я відчуваю його тепло. – немов струмочок, продзюрчав її голос і Чамба витер сльози рукою.

— Вибачьте. – сказав він і представився: — Чамба, а то Бу. – і показав пальцем у сторону Бу, який так зніяковів, що і не смів глянути вгору. Красуня подивилась на нього, потім знову на Чамбу і сказала своїм ніжним голосом, від якого Чамба знову розтав і почав плакати:

— Я Юпі.

Раптом десь знизу щось гуркнуло і війнуло теплом.

Юпі злякалась, закрила свій чарівний ротик витонченою ручкою і відлетіла в сторону. Там спинилась і тихо сказала:

— То Хропсь іде. Тікайте.

— Кудюк? – спитав Чамба.

Юпі подивилась на нього і мовила:

— Тікайте вгору. Там колись був ще один вхід до печери Хропся, біля самої вершини.

— А зараз він там є? – раптом спитав Бу, відчувши, як до нього знову донісся жар знизу.

Юпі знизил плечима. Цього вона не знала.

— А чьо ти тут-ка робити? – спитав Чамба, сяючи від якогось неймовірного напливу щастя.

— Я вже три роки тут в полоні. Хропсь мене не пускає. – вона подивилась униз, де вже з'явилося світло і почала штовхати Бу і Чамбу нагору і шопотом наказувати їм: — Тікайте, тікайте.

Вони послухались і кинулись догори. Лише вони встигли забігти за поворот, як знизу появився Хропсь. Бу не стримався і спинився, щоб глянути на нього, Чамба – щоб глянути на неї. Вони обидвоє висунулись з-за краю каменя і подивилися вниз. Юпі знову сиділа посеред печери і розчісувала волосся. А до неї наближався Хропсь. Бу знав, що він страшний, але щоб такий – він і подумати не міг. Товстий, вкритий густою палаючою шерстю, з короткими ногами і довжелезними руками, що звисали до самісінької землі, абсолютно без шиї, з двома дірками замість носа і маленькими червоними очима. Бу скривився, побачивши його. Чамбі защемило серце, побачивши її біля нього.

Хропсь підійшов до красуні, широко всміхнувся кривим ротом, з якого випав зуб, швидко нахилився, підняв його, вставив назад і щось простягнув їй.

— На, жери. То підсніжники. – рывкнув він якимось таким грубим і клекочучим голосом, що Бу знову скривився. Вона не відреагувала. Тоді він кинув підсніжники їй до ніг. Юпі сиділа обличчям до Бу і Чамби, і вони виразно побачили, як скривились її губки і вона заплакала. Цього Чамба вже не витрмав і вийшов із своєї схованки.

— Стій! – прошепотів Бу, намагаючись стримати Чамбу. Але це не подіяло.

— Гальо, ти, вугільок задимлений, стрибай-ка сюди! – крикнув Чамба, впевненою ходою наближаючись до Хропся. Юпі стривожено глянула на нього і почала махати йому руками, щоб той втікав. Чамба тільки мило їй посміхнувся. Хропсь видився на нього, відкрив рота, і замість того, щоб сказати, що-небудь, дихнув вогнем. Чамба відчув, як стало жарко і зашкруміла його чуприна. Він злякався і відскочив. Хропсь зареготав і спробував ще раз дихнути на Чамбу, але той відбіг убік, вхопив здоровенного каменюку і безсило смикнувся. Він смикнувся ще раз і відчув, як зашкрумів його зад. Тоді Чамба підскочив і перелякано подивився на Бу, який вже сам виліз із схованки і намагався придумати, що робити.

Бу мовчав, а Чамба сам вхопив якогось меншого каменя і щосили кинув ним у Хропся. На його превелике щастя він попав точнісінько Хропсеві у груди, від чого той захитався, відступив кілька кроків назад, зашпортався і впав. Тоді з гуркотом покотився вниз широкими кам'яними сходами і зупинився десь за поворотом.

Чамба тріумфально подивився на перелякану Юпі. Він відчув себе героєм, хоча сила його чомусь підвела. Мабуть правду казав Рігобер, що вона буде іноді зникати через те, що він випив двох напיתків.

Юпі тим часом підлетіла до нього, вхопила його за руку і потягнула вгору. Хропсь унизу вже почав щось кричати і яскраво спалахувати.

— Тікайте обидва нагору. – сказала вона і спробувала полетіти вниз, як раптом Чамба впав перед нею на коліна і сказав:

— Просю тебе, мій сила повернутись і я врятувати ти. Дозволь врятувати ти. – і сльози покотились з його райдужних очей.

— Списибі тобі, але ти цього не зробиш, тікай, а я його затримаю.

Коли Юпі сказала ці слова, Чамба відчув якийсь неймовірний розпач. Серце, здавалося, от-от вискочить з грудей, а руки аж затремтіли. Він підскочив, зловився за каміння і одним махом відірвав кусок скелі, тоді кинув його униз, туди, звідки вже наближався вогневий Хропсь. Скеля була такою великою, що не вмістилася в проході і перекрыла його. А в той час згори почало падати каміння, яке підпиралося скелею. Чамба глянув угору, тоді вхопив однією рукою Юпі, другою Бу і щодуху кинувся догори. Каміння саме падало там, де він встигав пробігти. Ще мить, і їх би засипало. Але от, нарешті, гул стих і каміння перестало падати. Захеканий Чамба спинився, обернувся і побачив, що каміння засипало грот і тепер назад вже точно не повернутись, але і Хропсь до них ніяк не добереться – каміння йому не розтопити.

Тоді Чамба подивився на красуню Юпі і помітив, що вона сяяла і освітлювала все

навкруг. Ось чому так добре було видно засипаний грот і печеру навколо них. Він обережно поклав її.

— А мене? – буркнув Бу і Чамба впустив його. Той впав і надувся.

— Бачиш, я сильний. Я врятуй ти. – сказав Чамба.

Юпі посміхнулась і підлетіла до Бу, який при падінні з Чамбиних рук боляче вдарився. Вона торкнулась до чука і той відчув, як біль зникла.

— Чому руки твої недбайливі, коли серце добре? – докорила Юпі Чамбі і той зніяковіло посміхнувся, глипнувши на Бу. Тоді вона підлетіла до Чамби і він помітив, що вона-то ніби ходить, тільки дуже низько над землею.

— Нам не можна тут залишатись. – сказала Юпі своїм ніжним голосочком. – Хропсь не дурний. Він знає, що в нас немає іншого виходу, як іти вгору, до другого входу в печеру. А він і сам туди піде, але верхом.

Бу раптом ніби пересмикнуло і він включив свого нумпідона, визиваючи Айкі.

19. ХТО ШВИДШЕ ВТЕЧЕ ВІД ХРОПСЯ

Цей безперервно падаючий сніг вже трохи набрид і Айкі вирішив поскоріше добратися до вершини за своїм дорогоцінним килимком-літунцем, коли раптом гора захиталася і ніби десь всередині щось загуркотіло.

— Шо би то могло бути? – подумав Айкі і вирішив зв'язатися з Бу. Він поліз за нумпідонем, витягнув його, але той вислизнув у нього з рук і впав у сніг.

— А що то є! – буркнув Айкі і почав шукати нумпідона в снігу. Але його не було.

— Та ніби тут впав. – промугикав Айкі, глибоко занурюючи руки в сніг. Нумпідона всеодно не було. Тоді він сів і почав вивчати сніг.

— Так, де б це він міг бути. – одна голова дивилася у сніг, а друга думала, як би це знайти нумпідона.

— Та що це таке! І так несолодко, а тут ще й це! – раптом не витримала голова, та, що думала, а та, що дивилася у сніг радісно гикнула, бо почула, як нумпідон запищав. Руки кинулись на звук і швидко намацали нумпідона в снігу. Айкі включив його і почув переляканий голос Бу:

— Айкі, швидше тікай догори. Хропсь іде до тебе. Ми тут все засипали і самі біжимо вгору по тунелю тут, всередині. Чуєш, тікай! – і Бу виключив свого нумпідона.

Айкі на мить задумався, тоді подивився униз, десь туди, де була печера, в якій сховалися Бу і Чамба. Там ніби все спокійно, але раптом Айкі завмер, бо звідти виліз Хропсь і відразу кинувся догори. Сніг під ним, перед ним, збоку нього так швидко топився, що він практично йшов по сухій землі. І йшов прямісінько до Айкі.

— О-йой. – вирвалось у Айкі і він кинувся дряпатись глибочим снігом догори. У нього це не дуже получалось. Хропсь знизу піднімався сухою землею і спокійнісінько хапався руками і ногами за виступи і каміння, в той час, як Айкі ловився за сніг і витрачав купу енергії на боротьбу з ним. До найближчої скелі було ще трохи далекувато і тому доводилось поки-що не використовувати шнур-липучку. Він був трохи закоротким.

— Гаааа! – раптом заревів знизу Хропсь. Він, певно, помітив Айкі вгорі. От тепер і

справді стало страшно. Айкі подивився униз і побачив, як Хропсь намагається дихати вогнем, який вихоплюється в нього з рота на кілька кроків. Але Айкі ще був досить далеко. Тому Хропсь облишив спроби спалити його і подерся вгору.

— Мама, мама. – пробурмотів Айкі і щодуху кинувся догори.

Через хвилину він підвів голову і побачив, що скеля, мабуть, вже в досяжності шнура-липучки. І він кинув його туди. Відстань і справді була нормальною і шнур зачепився. Айкі швидко почав підніматися вгору. Як добре, що ще малим він не сачкував на уроках фізкультури і добре навчився лазити па канаті. Лазити па шнурі, правда, було важче, бо він був тоншим, але вміння є завжди віміння і воно зможе виручити в скрутні ситуації.

Аж от він на верху скелі, за якою, правда, знову купа снігу, і ще скелі, але це вже ближче до вершини і далі від Хропся.

Айкі сів трохи віддихатись і подивитись, де там Хропсь. Володар вогню був ще далеко. На шнурі-липучці Айкі трохи дав йому фору і тепер мав якусь хвилю для перепочинку і для обдумання своїх дій. Раптом він вирішив кинути в Хропся сніжку. Він швидко зліпив її і щосили засадив униз. Він і не думав, що йому вдасться попасти. Та виявилось, що сніжка летить прямісінько в Хропся. Але, на превеликий жаль, за півкрока від нього вона пшикнула і перетворилась на пар. Айкі здригнувся і прошепотів:

— Маслом вогонь не погасиш.

Хропсь помітив, що в нього летіла сніжка, спинився і заричав:

— Зараз ти пшикнеш, як то, що кинув!

Заричав Хропсь якимось так страшно, що Айкі аж пересмикнуло і в нього з'явилась подвійна енергія і він кинувся дряпатись угору.